طَاغُوت

TAĞUT

"Tağuta kulluktan kaçınıp
Allah'a yönelenlere müjde vardır"
(Zümer 17)

EBU UBEYDE

www.islamdaveti.com

TAĞUT

Muhammed Bin Abdulvehhab'ın "Tağutun Manası Hakkında Risale" Adlı Eserinin Şerhi

Ebu Ubeyde

İÇİNDEKİLER

Tağutu İnkar Edip Allah'a İman Etmek **2**

Tağutu İnkar Etmenin Sıfatı **12**

a) Tağuta İbadetin Batıllığına İtikat Etmek 12

b) Tağuta İbadeti Terk Etmek 13

c) Tağuta İbadete Buğz Etmek 14

d) Tağutu Ve Ehlini Tekfir Etmek 15

e) Tağuta Düşmanlık Etmek 17

Allah'a İman'ın Manası **18**

1) Büyük Şirkte Cehalet Mazerettir Diyenlerin Mezhebi 19

İbadetin Bütün Çeşitlerini Allah'a Halis Kılmak **21**

Allah'ın Dışında İbadet Edilenlerden Nefyetmek **23**

İhlas Ehlini Sevmek **24**

İhlas Ehline Dostluk Yapmak **25**

Müşriklere Buğz Edip Onlara Düşmanlık Beslemek **31**

İşte Bu İbrahim'in Milletidir **36**

Tağut: Allah'tan Başka İbadet Edilen Herşeydir **43**

1) Allah'tan Başkasına İbadete Çağıran Şeytan 47

2)Allah'ın Ahkamını Değiştiren Zorba Yönetici 51

a) Şeriat Mahkemesi Olmadığında Tağutlara Muhakeme Olma Meselesi 58

3) Allah'ın İndirdiğiyle Hükmetmeyen Hakim 66

a) İbn Abbas'ın Küfrün Altında Küfür Sözünün İzahı 67

4)Allah'ın Dışında Gaybı Bildiğini İddia Edenler 68

5)Allah'tan Başka İbadet Edilenler Ve Bu İbadetten Razı Olanlar 70

Tağutu İnkar Olmadan Allah'a İman Olmaz **72**

Rüşd **73**

MUKADDİME

Hamd, Resulünü kıyamete yakın kılıçla gönderen; hakkı batılın üzerine tasallut ederek batılı yok eden, her asırda dinini ikame edecek adalet sahibi insanlar var eden ve ehlini O'na sarıldıklarında yalnız ve yardımsız bırakmayan Allah subhanehu ve teala'yadır.

Salat ve selam O'nun güzel, temiz, yaratılmışların en hayırlısı olan Resulüne, Resulünün ailesine ve arkadaşlarına olsun.

Bundan sonra;

Bu kısa ama hacmi itibari ile geniş olan eser, Muhammed İbnu Abdulvehhab'ın tağutun manası hakkında yazdığı risalenin izahını ve tafsilatını içermektedir.

Bu eseri, riyakar toplumların ticari veya şahsi amaçlarla hazırladığı odalar dolusu kitaplara bir yenisini eklemek için kaleme almadık. Allah sözlerin sadakatini en iyi bilendir.

Bu eseri kaleme alırken ki amacımız, kardeşlerimizin bizden yapmış oldukları taleplerini yerine getirmekti. Onlar bizden akidede öz ve insanın dine nasıl girebileceğini anlayabilecekleri bir eser istemişlerdi. Bizde Allah'ın subhanehu ve teala yardımı ile bu eseri kaleme almaya çalıştık.

Ancak İmam Şafiî'nin sözünü hatırlatmakta fayda vardır ki o şöyle demiştir;

"Allah'ın kitabından başka her kitapta hata vardır."

O nedenledir ki bu kitapta da muhakkak hata edilen yerler vardır. İşte bu hatalardan ilk dönen hayatımda ve ölümümde benimdir. Buna yer ehlinden bu yazıdan haberdar olan herkes şahit olsun.

Bu kitaptaki hayırdan faydalanan herkes de bu kitabın yazarına acizane dua etmekten sakınmasın ve geri durmasın. Allah gayblarda bu kulların işledikleri haramları bilendir. Bu kullar O'nun affına muhtaçtır.

Kitabın konusuna gelince herkesin konuştuğu, herkesin diline doladığı, ancak kimsenin keyfiyetini bilemediği tağutun ne olduğu ve onu inkarın nasıl olması gerektiği üzerine olacaktır.

Kimleri gördük ki, "O adam bu yaptığı ile tağut olmuştur ama tekfir edilemez." dediler. Onların sapıklıklarının ve saçmalıklarının ne olduğunu uzun uzadıya anlattık.

Bir de bu kitapta müşrikleri tekfirin ne kadar önemli olduğunu ve onları tekfir etmenin, ictihad adı kullanılarak dinin furu'undan basit işlermiş gibi gösterilme çabalarını reddettik.

Allah’tan dilediğim, bu eseri nesiller sonrasına ulaştırması ve uzun kuşaklardan torunlarımın “ Hakkı savunan ve batılı yok etmeye çalışan dedemize Allah rahmet etsin” diye hayrıma dua etmelerini takdir etmesidir.

Çalışma bizden, başarı Allah subhanehu ve teala'dandır.

***

Tağutu İnkar Edip Allah'a İman Etmek

Kitabın yazarı musannif rahimehullah dedi ki**;**

بسم الله الرحمن الرحيم

قال شيخ الإسلام الإمام محمد بن عبد الوهاب قدّس الله روحه:**اعلم رحمك الله ، أن أول ما فرض الله على ابن آدم : الكفر الطاغوت ، والإيمان بالله ؛ والدليل قوله تعالى : (ولقد بعثنا في كل أمة رسولاً أن اعبدوا الله واجتنبوا الطاغوت)[النحل 36]**

İyi bil ki; Allah'ın Ademoğluna ilk farz kıldığı şey Allah'a iman edip tağutu inkar etmektir. Bunun delili Allah'ın şu sözüdür:

" Biz her ümmete Allah'a kulluk edin ve tağuttan sakının diye bir peygamber gönderdik."[1]

Şerh eden dedi ki (Allah onu bağışlasın) :

İnsanoğlunun üzerine vacip olan ilk şey tevhiddir. Onu yerine getiren bağışlanır ve kurtulur. Onu bozan helak olur ve azaba uğrar.

Tevhid, Allah'a has olan şeyleri sadece Allah'a ait kılmak, bunları O'ndan başkasına da sarf etmemektir. Bu yüzden amelden önce ilmin olması gerekmektedir. Bir insan, İslam ile amel ettiğini iddia etmesine rağmen tevhidin cahili ise, bu sözü ona fayda vermez. Allah ayette dedi ki;

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ

" İyi bil ki Allah'tan başka ilah yoktur. Günahların, müminlerin ve müminelerin günahları için bağışlanma dile."[2]

İmam Buhari Sahih'inde Kitabu'l İlm'e başlarken bu ayeti getirerek dedi ki; " İlim söz ve amelden öncedir."

[1] Nahl 36

[2] Muhammed 19

Allah azze ve celle, tevhidin gerçekleşebilmesi için tağuttan ictinab etmenin gerekliliğinden bahsetmiştir. İctinab kelimesi lugatta terk etmek kelimesinden daha genel bir kelimedir. İctinab kelimesi, terk etmek ile beraber o şeyden uzaklaşmayı da kapsayan bir kelimedir.

Şirkten beri olmak ve tevhidi gerçekleştirmek en önemli gerekliliktir. Bu en faziletli ameldir. Nebi sallallahu aleyhi ve sellem' den gelen hadisi kudside bunun ehemmiyeti anlaşılmaktadır;

Enes ibn Malik dedi ki; ' Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'den işittim dedi ki;

" Allah subhanehu ve teala dedi ki; " Ey ademoğlu! Sen bana dua ettikçe, benden istedikçe ben seni bağışlarım ve yanında var olana aldırmam. Ey Ademoğlu! Eğer günahların gökteki bulutlara ulaşsa da benden bağışlanma dilesen, bende seni bağışlarım ve yanında olanlara aldırış etmem. Ey Ademoğlu! Eğer benimle yeryüzü dolusu hata ile karşılaşsan, sonra da bana hiçbirşeyi ortak koşmasan bende sana yeryüzü dolusu mağfiret ile gelirim."[1]

Bu yüzden Allah, şirk koşana cenneti haram kıldığını ve şirk koşanı bağışlamayacağını belirtmiştir. Dedi ki;

إِنَّ اللّهَ لاَ يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاءُ وَمَن يُشْرِكْ بِاللّهِ فَقَدِ افْتَرَى إِثْماً عَظِيماً

و قال إِنَّ اللّهَ لاَ يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاءُ وَمَن يُشْرِكْ بِاللّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلاَلاً بَعِيداً

" **Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz bundan gayrısını dilediğine bağışlar. Her kim Allah'a ortak koşarsa şüphesiz büyük bir iftira etmiştir."**[2]

"Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz bundan gayrısını dilediğine bağışlar. Her kim Allah'a ortak koşarsa apaçık sapıklık ile sapmıştır."[3]

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُواْ إِنَّ اللّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُواْ اللّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللّهُ عَلَيهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ

[1] Tirmizi

[2] Nisa 48

[3] Nisa 116

“ Kâfirler dediler ki: Allah, Meryem'in oğlu Mesih’tir. Mesih de dedi ki; Ey İsrail oğulları! Benim ve sizin rabbinize ibadet edin, şüphesiz kim ona ortak koşarsa Allah cenneti ona haram kılmıştır. Onun varacağı yer cehennemdir. Zalimlerin yardımcıları yoktur.”[1]

Allah azze ve celle şirki affetmez. Bugün, bazı kimselerin şirk işlediklerini kabul ettikleri halde onlara müslüman diyen insanlar ve Allah’ın onları bağışlayabileceğini, çünkü cehaletin mazeret olduğunu söyleyen insanlar, bu ayetleri hiç okumadılar mı? Size ne oluyor ne kötü hükmediyorsunuz…

Bunlar tevhidin önemini anlatan ayetlerdi. Sünnetten delillere gelince;

Bize Suveyd ibn Said ve ibn Ebi Ömer haber verdi; ikisi de dediler ki; Bize Mervan haber verdi, o da Malik’ten, o da babasından dedi ki; Nebi sallallahu aleyhi ve sellem’i şöyle derken işittim;

“Her kim Lailaheillallah der ve Allah’tan başka ibadet edilenlere küfrederse, onun malı, kanı haram olur. Hesabı ise Allah’a kalmıştır.”

İbn Ömer Nebi sallallahu aleyhi ve sellem’den haber verdi ve dedi ki;

“ İslam beş şey üzerine bina olmuştur. Allah’a ibadet edip ondan başka ibadet edilenlere küfretmektir. Namaz kılmak, zekat vermek, hacca gitmek ve oruç tutmaktır.”

İmam Ahmed Müsned’inde şöyle rivayet etmiştir; Ebi Malik’ten Nebi sallallahu aleyhi ve sellem’i şöyle derken işittim;

“ Kim Allah’ı tevhidle birlerse, ondan başka ibadet edilenlere de küfrederse malı ve kanı haram olur, hesabı ise Allah’a kalmıştır.”

Bu ve buna benzer bütün nasslar gösteriyor ki, tağutu inkar dünyada lazımdır. Çünkü ahkam onun üzerine oluşturulur. Tağutu inkar ise azalarda ve dilde olur. Çünkü dünya ahkamı, dil ve azalar ile alakalıdır. Ahirette yargılama ise kalplerin özündeki şeylerle olacaktır. Dünyada kalplerin bilinmesi mümkün olmadığı için, zahir ahkam, dünyada azalardan sadır olan amellerden ve dilden sadır olan sözlerden belirlenecektir.

Şeyh Abdurrahman ibn Hasan ali-Şeyh dedi ki; “Kim, Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına, Allah'ın tek olduğuna ve hiçbir ortağı bulunmadığına, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem O'nun kulu ve Rasulü olduğuna, İsa'nın aleyhisselam da O'nun kulu, rasulü,

[1] Maide 72

Meryem'e ilka ettiği kelimesi ve O'ndan bir ruh olduğuna, Cennetin ve Cehennemin hak olduğuna şehadette bulunursa, Allah azze ve celle onu bulunduğu hal üzere Cennete koyar."

İmam Nevevi rahimehullah der ki:

"Bu, büyük bir hadistir. İslam akaidindeki yeri de oldukça önemlidir. Çünkü bu hadis, pek çok hükmü aynı anda içine almakta ve akaidin tüm hususlarını kapsamaktadır. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem bu hadislerinde; küfür ehlini ve farklı inançta olanları İslam'dan ve İslam toplumundan dışlamış oluyor. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, İslam ile çelişen, İslam'a karşı olan herkese ve her inanca bu kelimelerle İslam'ın dışında olduklarını bildirmiş oluyor."

"La ilahe illallah" kelimesi; "Allah'tan azze ve celle başka ibadet edilmeye layık kimse yoktur" manasına gelir. Bu ifade Kur'an'ın bir çok yerinde olanca açıklığı ile vurgulanmıştır. Ayrıca ileride Buhari'nin rahimehullah sözlerinde de açıkça görülecektir.

Hafız İbni Hacer rahimehullah şöyle der:

" 'Bir tek' sözü, kabulü kesinleştirmek, "Ortağı yoktur" ifadesi de reddi kesinleştirmek içindir."

Nitekim Yüce Allah şöyle buyuruyor:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

"Senden önce hiçbir peygamber göndermedik ki ona: 'Benden başka ibadete layık ilah yoktur, Bana ibadet edin.' diye vahyetmiş olmayalım."[1]

وَإِلَـهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ لاَّ إِلَهَ إِلاَّ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

"İlahınız bir tek ilahtır. Rahman ve Rahim olan O ilahtan başka ilah yoktur."[2]

وَإِلَى عَادٍ أَخَاهُمْ هُوداً قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُواْ اللّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ

[1] Enbiya 25

[2] Bakara 163

"Ad kavmine de kardeşleri Hud'u gönderdik. Dedi ki: Ey kavmim! Allah'a ibadet edin. Sizin O'ndan başka ilahınız yoktur."[1]

Kavmi ise, Hud'a aleyhisselam şöyle cevap verdiler:

"Sen bize sadece Allah'a ibadet etmemiz ve babalarımızın ibadet etmiş olduklarını terk etmemiz için mi geldin?"[2]

"Hak olan yalnız Allah'tır. O'nun yerine yalvardıkları ise batıldır. Allah çok yüce ve çok büyüktür."[3]

Bütün bu ayetler, Allah azze ve celle'nin dışındaki tüm ilahları reddetmektedir. Kişi sadece Allah'a ibadet edecektir. Çünkü ibadet bir tek olan, eşi ve ortağı olmayan Zat'a yapılır. Nitekim Kur'an baştan sona dek bunu bildirir, bunun kesinliğini vurgular ve insanları bu yola iletmek için mesaj verir.

İbadet, kalbin sevgiyle eğilerek, korku ve umut içerisinde ibadet edilen varlığa yönelmesini gerektirir. Buna layık olan da sadece ve sadece Allah azze ve celle'dir.

Nitekim bu konuda ve daha önceki konularda yer alan delillerde bu gerçek dile getirilmişti. Kim bu anlatılanlardan herhangi birisini Allah'tan başkasına yaparsa, o kimse o şeyi Allah'a eş koşmuş olur. Böyle olunca da, sözünün ve amelinin kendisine hiçbir faydası olmaz."[4] -Şeyhin sözü bitti.-

Anlaşılan şudur ki Lailaheillalah kelimesi kurtuluşun anahtarıdır. Peki bu kelime kimlere fayda verir der isek şöyle cevaplayabiliriz.

La ilahe illallah kelimesi Allah'tan başka tüm varlıkların ilahlığını reddeder. Bunu yalnızca Allah subhanehu ve teala'nın hakkında sabit ve geçerli kılar. Ancak bu kelimenin terazi kefesinde ağır basması için, Kitap ve Sünnet'te öngörülen ve açıklanan şartların yerine getirilmesi gerekir. Bu vaad, bunu gerçekleştiren kimseler için geçerlidir.

Allah, Tevbe Suresi ve daha başka surelerde, bu kelimeyi söyleyip de, bu kelimenin kendilerine hiçbir fayda getirmediği kimselerin vasıflarını açıklamıştır.

[1] A'raf 65

[2] A'raf 70

[3] Hacc 62

[4] Fethul Mecid

Örneğin kitap ehli ile münafıkların durumu böyledir. Bunların sayıları ve çeşitleri öylesine çoktur ki, bu kelime için şart olarak ileri sürülen ölçülere uymadıklarından, kalpleriyle, sözleri ve davranışları ayrı ayrı olduğundan dolayı tevhid kelimesinin bu kimselere dünyada ve ahirette hiçbir yararı yoktur.

Kimileri de, bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmeden,

- Nelere delalet ettiğini öğrenmeden,

- Şirkin bu kelime ile reddedildiğini,

- Müşriklerle ilgi ve alakanın kesilmesinin zorunluluğunu düşünmeden,

- Allah için ihlasa, doğruluğa sarılmadan bu kelimeyi söylemekte,

- İlim ve amel noktasında bu kelimeye uymaya davet edenleri kabul etmeyerek davet olundukları bu gerçeğe sırt çevirmekte,

- Bu kelimenin gerektirdiği gibi amel etmeyip, Allah'a boyun eğmemektedirler.

Eskiden olduğu gibi bugün de bu tip insanlar sayı itibarıyla oldukça fazladır.

Kimileri de, bu kelimeyi sevmeyi, bununla amel etmeyi yasaklarlar. Bu yasaklayış da sırf kalbindeki büyüklük, kibir, heva ve heves sebebiyledir. Bu ve benzeri nedenler bu kelimenin gereğinin yerine getirilmesine engel olur.

Allah azze ve celle şöyle buyuruyor:

"De ki: "Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, akrabalarınız, elde ettiğiniz mallar, durgun gitmesinden korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden evler size Allah'tan, Rasulü'nden ve Allah yolunda savaşmaktan daha sevgili ise, Allah'ın emri gelene kadar bekleyin. Allah fasık kimseleri doğru yola eriştirmez."[1]

Samimi ve ihlaslı iman ehline gelince;

Onlar bu kelimenin gereklerini yerine getirirler. Onlarda bu kelimenin istediği tüm özellikler vardır.

[1] Tevbe 24

Onlar bilgi, yakin, doğruluk, ihlas, sevgi, kabul etme, teslim olma, boyun eğme gibi tüm özellikleri taşırlar. Aynı zamanda sadece onun için düşmanlık eder, onun için dostluk yaparlar. Onun için severler ve onun için buğzederler.

Allah azze ve celle, bunlar için Cennet'ini hazırlamış ve onları Cehennem ateşinden kurtarmıştır. Bağışlanma ve mağfiret bunlar içindir. Allah bu gerçeği Tevbe Suresinin bir çok yerinde ve başka surelerde zikretmiştir.

Allah azze ve celle şöyle buyuruyor:

"İyilik yarışında önceliği kazanan muhacirler ve ensar ile, onlara güzelce uyanlardan Allah razı olmuştur, onlar da Allah'tan razıdırlar. Allah onlara, içinde ebedi kalacakları, içlerinden ırmaklar akan Cennetler hazırlamıştır. İşte büyük kurtuluş budur."[1]

İşte onlar ve onlara uyanlar, gerçekten "La ilahe illallah" ehli olanlardır. Ayrıca bu ayetten başka daha bir çok ayette Allah bu gibi kişileri övmüş, ebedi hayat olan ahirette kendileri için neler hazırladığını bildirmiştir.

Kullar Rablerini sevmede, tevhid noktasında, O'na itaatle amel etmede, yasaklarından kaçınmada, Allah'ın sevdiklerini tercih etmede aynı derecede değildirler. Yine Allah'ın hoşlanmadığı, razı olmadığı şeyleri terketme noktasında umut ile korku arasında yaşarlarken farklı durumlar sergilemektedirler. Halk da bu kimselere durumlarına, söz ve amellerine, niyetlerine, aynı zamanda yaptıkları şeylerdeki zıtlık ve haktan uzaklık yakınlık durumlarına göre itibarda bulunur. Böylece kimlerin aldanan kibirli kimseler olduğu gerçeği de ortaya çıkar. Nitekim Nebi'den sallallahu aleyhi ve sellem gelen hadiste bu gerçek dile getirilmiştir.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

"Akıllı kimse, nefsini küçük görerek ölüm ötesi için çalışandır. Aciz kimse de, nefsinin hevasına uyarak, hep kuruntularla işi Allah'a bırakandır."[2]

Abdullah b. Amr'dan, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Ölümü esnasında Nuh aleyhisselam oğluna: "Sana "La ilahe illallah" demeyi emrediyorum. Çünkü yedi gök ve yedi yer terazinin bir kefesine, "La ilahe illallah" kelimesi de öteki kefesine

[1] Tevbe 100

[2] Tirmizi, Kıyamet: 26

konsa, "La ilahe illallah" hepsinden ağır basar. Eğer yedi gök ve yedi yer kapalı bir halka olsalar, "La ilahe illallah" kelimesi onları parçalar" dedi."[1]

İşte bu faziletinden uzun uzadıya bahsettiğimiz tevhidin imamı olan İbrahim aleyhisselam'dan da bahsetmemiz gerekecektir ki, tevhidin hayata aktarılışı pratikte görülebilsin.

Allame İbni Kayyım rahimehullah, "Miftahu Daru's-Saade fi'l Vech" adlı eserinin 147. sayfasında, "İlmin Fazileti" başlığı altında der ki:

"Doğrusu Allah, dostu olan İbrahim'i aleyhisselam : "Gerçekten ibrahim bir ümmet idi." sözüyle övmüştür. Bu, övgü dört şekildedir:

1. Allah azze ve celle, ayette önce konuya "ümmettir" ifadesiyle girdi. Bunun anlamı "kendisine uyulan, peşinden gidilen örnek kimse" demektir.

İbni Mesud da radıyallahu anhu bunu; "Hayrı öğreten kimse" olarak açıklamıştır. "Ümmet" kelimesi; Arapça dil kurallarına göre "fu'letun" vezninde bir kelimedir. Bu da "iftial" kalıbından gelmiştir, tıpkı "kudvetun" gibi. Kudvetun; kendisine iktida olunan, uyulan anlamındadır. Ancak "ümmet" kelimesiyle "imam" kelimesi arasında iki yönden fark vardır:

a) İmam, bilinçli veya bilinçsiz olarak kendisine uyulan, insanların arkasından gittiği herhangi bir kişi demektir.

Allah azze ve celle şöyle buyuruyor:

"Eyke halkı da zalim kişilerdi. Bu yüzden onlardan da intikam aldık. Her ikisi de (Sedum ve Eyke şehirleri) görülüp tanınan bir yol (imam) üzerinde durmaktadır."[2]

Bu ayette "imam" kelimesi açık ve net, gireni saptırmayan yol anlamındadır.

Ancak "ümmet" kelimesine yol adı verilemez, ya da yola "ümmet" denemez.

b) "Ümmet" kelimesinde anlam bakımından fazlalık vardır. Çünkü bu kelime ilim ve amel açısından tüm kemal sıfatları birleştirmektedir. Bu, ilim ve amel bakımından tek bir fert olarak kalmak demektir. Çünkü bu kimse tüm güzel özellikleri kendisinde topladığı için başkaları ile arasında belirgin bir fark vardır, ya da bu özellikler onun dışında başka bir

[1] Tirmizi, Daavat: 8

[2] Hicr 78-79

kimsede yoktur. İşte "Ümmet" kelimesi, tüm bu anlamları akla getirir. Çünkü kelime içinde geçen ve ötre ile okunan "mim" harfi, çıkış yeri ve tekrarı bakımından bunu gerektirir. Nitekim "mim" şeddeli olduğundan dolayı mudaaftır, bu da ötreyi gösterir. Zaten bunun baş tarafı da ötrelidir. "Mim" harfi okunurken, dudak yumulur.

Hadiste şöyle buyrulmuştur:

"Doğrusu Zeyd b. Amr b. Nüfeyl Kıyamet Gününde tek bir ümmet olarak diriltilecektir."[1]

2. "Kaniten" kelimesidir. İbni Mesud (r.a.) der ki : " 'el-Kanit' kelimesi; 'itaatkar kimse' anlamındadır".

"Kunut" kelimesi birtakım şeyler olarak yorumlanır ki, sonuç bakımından hepsi de devamlı itaat anlamındadırlar.

3. Ayette geçen "Hanifen" kelimesidir. Hanif, Allah'a azze ve celle yönelen kimse demektir.

4. "Şakiren li en umih" ifadesidir. Nimetlere şükretmek, üç esasa dayanır:

- Nimetleri ikrar etmek,

- Sürekli bu nimeti vereni anmak

- Nimeti verenin rızasını kazanmak için çalışmak.

Kul, bu üçünü yerine getirmedikçe şükretmiş olmaz. Allah, dostu İbrahim'i aleyhisselam dört özellikle övmektedir. Bu dört özelliğin hepsi de ilme ve amele dayanır ve bunların gereğiyle amelde bulunmak da bunun içinde yer alır. Bir de bu ilmi öğrenmek ve yaymak gerekir. Kemal, ilimle ve bu ilmin gerekleriyle amel etmekle, bir de davet etmeyi içeren eylem ve tavırla kazanılır."

Kurratu'l-Uyun'da ise şöyle denmiştir: "İbni Kesir rahimehullah demiştir ki:

"Allah azze ve celle, kulu, rasulü ve dostu olan İbrahim'i aleyhisselam öncelikle müşriklerden, Yahudilerden ve Hristiyanlardan ayırmış, onlarla hiçbir alakasının olmadığını, müşriklerden ayrı bir ümmet olduğunu bildirmiş, kendisini uyulan bir imam kılmıştır. Kanit kimse huşu sahibi ve itaatkar olandır. İbrahim de aleyhisselam bilerek ve inanarak şirkin her

[1] Ahmed: 1/189-190, Hakim: 3/439-440

türünü bırakıp Allah subhanehu ve teala'ya yönelmiş ve tevhide bağlı kalmıştır. İşte bu bakımdan kendisi için: "İbrahim müşriklerden olmadı" buyrulmuştur."

Mücahid de şöyle der: "İbrahim bir ümmet idi" demek; "tek başına iman etmiş biriydi" demektir. Çünkü o iman ettiği zaman, tüm insanlar kâfirdiler."

Ben de derim ki: Her iki görüş de haktır. Mücahid'in rahimehullah dediği -en iyisini Allah azze ve celle bilir- İbrahim'in aleyhisselam davetinin ve nübüvvetinin ilk dönemlerinde idi. Allah azze ve celle'de onun müşriklerden olmadığını bildirmiş ve onu bu niteliği ile övmüştür.

Allah azze ve celle şöyle buyuruyor:

"Kitapta İbrahim'e dair anlattıklarımızı da an. Şüphesiz o dosdoğru bir elçi idi. Babasına şöyle demişti: "Babacığım! İşitmeyen, görmeyen ve sana hiçbir faydası olmayan şeylere niçin tapıyorsun?"[1]

Meryem Suresinin (43'den 60'a kadar olan) ayetleri de bunu göstermektedir. İbrahim aleyhisselam davetine başladığı sırada yeryüzünde ondan başka bir müslüman yoktu. Hadis de bu gerçeği dile getirmiştir. En doğrusunu Allah bilir.

***

[1] Meryem: 19/41-42

Tağutu İnkar Etmenin Sıfatı

Kitabın yazarı musannif dedi ki;

فأما صفة الكفر بالطاغوت : فأن تعتقد بطلان عبادة غير الله ، و تتركها ، و تبغضها ، و تكفر أهلها ، و تعاديهم .

Tağutu inkar etmenin sıfatı; Allah'tan başkasına ibadetin batıllığına itikad etmen, ondan başkasına ibadeti terk etmen, ondan başkasına ibadete buğz etmen, ondan başkasına ibadet edenleri tekfir etmen ve onlara düşmanlık etmendir.

Şerh eden dedi ki (Allah onu bağışlasın);

Tağuta İbadetin Batıllığına İtikat Etmek

Bu çeşit inkar, tağutun ibadete müstehak olmadığına inanmak demektir. Tabii ki bu inanç şunu da gerekli kılmaktadır, "Rububiyyetinin batıllığına da inanmak." Eğer dikkat edilecek olursa, bütün resuller kavimlerini, Allah'tan başka ibadet ettiklerinin rububiyyeti hak etmedikleri ve buna güç yetiremeyecekleri noktasında uyararak hüccetlerini ikame etmişlerdir. Yani müşriklerin Allah'tan başka ibadet ettikleri, sadece Allah'ın yardım etmeye güç yetireceği meselelerde dua edip, sığındıkları ve yardıma çağırdıkları, haram helal belirleme hususunda Allah ve resulünden başka itaat ettikleri, yani bunları yaparak ibadet ettikleri ilahlarına, "Bu ibadeti sarf ettikleriniz yaratamaz, rızık veremez." diyerek, rububiyyetin o taptıklarına ait olmadığına dikkat çekmişlerdir. Allah'ın şu sözlerinde olduğu gibi;

{ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ (69) إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ (70) قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَلُّ لَهَا عَاكِفِينَ (71) قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ (72) أَوْ يَنْفَعُونَكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ (73) قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آَبَاءَنَا كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ (74) قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ (75) أَنْتُمْ وَآَبَاؤُكُمُ الْأَقْدَمُونَ (76) فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ (77) الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ (78) وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ (79) وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ (80) وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ (81) وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ (82) رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ (83)}

"Onlara İbrahim'in haberini oku. O babasına ve kavmine neye ibadet ediyorsunuz demişti. "Putlara ibadet ediyoruz ve etmeye de devam edeceğiz." demişlerdi. İbrahim dedi ki; "Onlara yalvardığınızda sizi işitebiliyorlar mı? Yahut size fayda ve zararları dokunabilir

mi?" Dediler ki : "Hayır ama biz babalarımızı böyle yaparken bulduk." İbrahim dedi ki; "Sizin ve geçmiş atalarınızın taptığı şeyleri gördünüz mü? Şüphesiz onlar benim düşmanımdır. Ancak alemlerin Rabbi Allah bundan müstesnadır. O beni yaratan ve bana doğru yolu gösterendir. O beni yediren ve içirendir. Hastalandığımda şifa verendir. O benim canımı alacak sonrada öldürecek olandır. O hata gününde günahlarımı bağışlayacağını umduğumdur. Rabbim bana hikmet bağışla ve beni salih kimseler arasına kat."[1]

Buradaki ayetler çok dikkatli okunur ve Allah subhanehu ve teala da anlayış ile rızıklandırırsa görülecektir ki; önce kavminin Allah'tan başkasına ibadet ettiğini ve bu ibadeti ondan başkasına sarf etmek ile uluhiyyet hakkını Allah'tan başkasına verdiklerini, bununda Allah'tan başka ilah edinmek ve müşrik olmak olduğunu bildirdi. "Gördünüz mü ibadet ettiklerinizi?" sorusu ile ibadet ettiklerine dikkat çektikten sonra, "Onlar, yani ibadet ettikleriniz benim düşmanımdır. Ancak alemlerin Rabbi müstesna" ifadesi ile de kavminin uluhiyyetin kısımlarının bazılarını Allah'tan başkasına sarf etmesiyle beraber bazı kısımlarını da Allah'a sarf ettiklerini ortaya koydu. İbadet ettiklerinin arasından Allah subhanehu ve teala'yı müstesna kılarak onlardan uzaklaştığını ve beraat ettiğini ortaya koymuştur. Bu da göstermektedir ki İbrahim aleyhisselam, rububiyyetin Allah'ın hakkı olduğuna inanan müşrik bir kavme gönderilmişti. Yine bu, şu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır; rububiyyetin Allah'ın hakkı olduğuna inanmak sadece söz ile değil, amel ile ortaya konması gereken bir gerçektir. Aksi halde ortaya konan itikad kimseye bir fayda sağlamayacaktır.

Tağuta İbadeti Terk Etmek

Her kim tağuta ibadeti terk etmez, sadece Allah'ın güç yetirebileceği meselelerde Allah'tan başkasına dua etmek gibi ibadetin bir çeşidini Allah'tan başkasına sarf ederse, o tağuta kul olmuştur. Bu ibadeti ona sarf ederken ister onun rububiyyet hakkının olduğuna inansın, isterse inanmasın fark etmez. Yaptığı bu fiil ile kâfir olur ve ona kul olmuş olur. Tağuta ibadet eden şu iki sınıftan başka bir sınıf olamaz; ya o ibadet ettiği şeyin zatının ilahlığına itikad eden ya da buna itikad etmeyen bir müşrik olur. Bu gibi insanlar için üçüncü bir sınıf mümkün değildir. Talep edilen ameli tevhid olmadıkça rububiyyete itikad etmenin insana hiçbir faydası yoktur.

Her kim itikad ederse ki Allah'tan başka kimse rızık veremez, ancak ondan sonra rızkı zürriyetinden veya başka insanlardan isterse bu adam müşriktir ve bu itikadının ona bir

[1] Şuara: 26/69-83

faydası yoktur. Aynı şekilde her kim mülkün tek sahibinin Allah olduğuna itikat ederse ve sonra da mülkü Allah'tan başkasından isterse o müşriktir. Burada kast ettiğimiz isteme kişinin zengin çocuğundan geçimini sağlama noktasında istediği mal yardımı değildir. Kastımızın ne olduğu anlamak isteyenler için çok açıktır. İşte bu meselelerde her kimin ameli itikadının aksine ise o itikat kişiye fayda vermez.

{ قُلْ لِمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (84) سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ (85) قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ (86) سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ (87) قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (88) سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ (89)}

"De ki; "Eğer biliyor iseniz yer ve yerin içinde olanlar kimindir?" Kesinlikle diyecekler ki: "Allah'ındır." De ki; "Hatırlamaz mısınız?" De ki; "Yedi kat semanın ve yüce arşın rabbi kimdir?" Diyecekler ki : "Allah'tır." De ki; "Korkmaz mısınız?" De ki; "Eğer biliyorsanız herşeyin mülkü kimin elindedir ve zorlayan ve zorlanamayan kimdir? Kesinlikle diyecekler ki; "Allah'tır." De ki; "O zaman nasıl aldanıyorsunuz?"[1]

Tağuta İbadete Buğz Etmek

Allah subhanehu ve teala, fıtrata şirke buğz edip imanı sevmeyi koymuştur. Ancak selim fıtratını bozan insanlar, sadece şirki severler ve tevhide buğz ederler. Allah subhanehu ve teala müşrikleri küçümseyi ve onların akıllarını hafiflik ile itham etmeyi emretmiştir ve demiştir ki;

{ قَالُوا أَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِآلِهَتِنَا يَا إِبْرَاهِيمُ (62) قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ (63) فَرَجَعُوا إِلَى أَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ (64) ثُمَّ نُكِسُوا عَلَى رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ (65) قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ (66) أُفٍّ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (67)

"Dediler ki; "Sen mi yaptın bunu ilahlarımıza Ey İbrahim?" Dedi ki; "Bilakis büyüğü yapmıştır. Konuşabiliyorlarsa onlara sorun." Nefislerine döndüler ve dediler ki; "Şüphesiz sizler zalimlersiniz." Sonra aralarından önde gelenlerden dedi ki; "Sen biliyorsun ki bizim

[1] Mu'minun/84-89

ilahlarımız konuşamaz." Dedi ki; "Allah'tan başka size fayda ve zarar veremeyecek olanlara mı ibadet ediyorsunuz? Size de Allah'tan başka taptıklarınıza da yazıklar olsun."[1]

Her kim şirke ve müşriklere buğz etmezse, tağutu inkarı terk etmiştir ve muvahhid olamamıştır.

Tağutu Ve Ehlini Tekfir Etmek

Tağut ve onun ehli olan kulları, İslam'dan nasibi olmayan iki taifedir. Ancak onların İslamlarına hükmeden insanlar, İslam'ın ne olduğunu anlamamışlardır. İslam'ın ne olduğunu anlamayan birinin müslüman olması ise ne şeriatın ne de aklın kabul edebileceği bir şey değildir. Her kim kendisi ile insanların arasını ayırmak noktasında kelime-i şehadeti yeterli görürse, İslam'ı anlamamıştır. Her kim insanlarla arasındaki dostluk ve düşmanlığı ayırıcı unsuru Allah'ın varlığını kabul etmek olarak kılarsa, bu kişi İslam'ın ne olduğunu anlamamıştır.

Bizler ile insanların arasını ayırıcı tek şey tevhiddir. Tevhid, insanları müşrik ve müslüman diye ikiye ayırır. O yüzdendir ki, müşriklere buğz, şirke buğzun gerekliliklerindendir. Şirk bir cesed değildir ki şirke buğz edilsin. Şirki yeryüzünde var eden müşriklerdir. O yüzden onlara buğz ve onları tekfir bu dinin asıllarından olmazsa olmaz bir asıldır. Müşriklere buğz eden her kişi, şirke buğzunu da ortaya koymuştur. Ancak her şirke buğz eden kişinin müşriklere de buğz ettiğini söyleyemeyiz. Bugün nice cahiller, şirki biliyorlar, onu işlemiyorlar ancak onları işleyen müşriklere (ki onlara bu ismi veren Alemlerin rabbi Allah'tır) buğz etmiyorlar. Oysa ki müşriklere buğz İslam'a giriş kapısıdır. Birilerinin algıladığı şekilde şirki terk etmek, İslam'a girmek için yeterli değildir.

Örneğin bir insan şirkin her çeşidini terk etse, ancak Yahudilere müslüman dese, müslüman olmuş olamaz. Muhakkak onları tekfir etmesi gerekir ki müslüman olabilsin. Aksi takdirde onları tekfir etmemek ile Allah'ı yalanlamış olmasından dolayı kâfir olur. Bu yüzdendir ki, bu manadaki bir tekfir İslam'a giriş kapısıdır. Ancak namazın terki gibi ya da sihir yaptıranın hükmü gibi tekfirinde ümmet arasında ihtilaf olan meselelerdeki tekfir bu bahsettiğimiz tekfir değildir. Ancak diğer manada ümmetin üzerine icma ettiği ve tekfir edilmediği takdirde kişinin nassı yalanlamak gibi bir küfür ile karşı karşıya kalacağı bir tekfir, İslam dininin aslıdır. Her kim de İslam dininin aslını yerine getirmezse müslüman değildir. Allah bu hakikatten şöyle bahsetmektedir;

[1] Enam 62-67

“ **Sizin için İbrahim ve beraberindekilerde güzel örnekler vardır. Onlar kavimlerine dediler ki; "Biz sizden ve sizin Allah’tan başka taptıklarınızdan beriyiz. Sizi tekfir ediyoruz. Sizinle bizim aramızda ebedi bir düşmanlık ve buğz başlamıştır. Taki Allah’a tevhid üzere iman edinceye kadar…”**[1]

İşte bu ayette de açıkça görüldüğü gibi putlardan evvel putlara tapan müşriklerden beri olmak daha önceliklidir. Yine bu hakikatin ehemmiyetinden ötürü Allah subhanehu ve teala başka bir ayette de şöyle demiştir;

“ Ne zamanki onlardan ve onların Allah’tan başka ibadet ettiklerinden beri oldu, bizde ona İshak ve Yakub’u verdik.”[2]

Allah subhanehu ve teala burada da müşriklerden beraati, şirkten beraatin önüne takdim ederek bu aslın ne kadar ehemmiyetli olduğunu bizlere bildirmektedir. Bu asıl İslam’a girişin kapısıdır. Kişi İslam’a şirki terk etmek ve müşrikleri tekfir etmek ile girebilir. Aksi takdirde İslam’ın aslını gerçekleştirmeyen bir kâfirdir. Allah subhanehu ve teala, Kehf suresinde de Ashabı Kehf’ten bahsederken diyor ki;

“ **Ne zamanki onlardan (müşriklerden) ve onların Allah’tan başka ibadet ettiklerinden beri oldular** …”[3]

Dikkat edilecek olursa onların sahte ilahlarından önce onlardan , sahte ilahların kullarından beri oldular. İşte Ashabı Kehf, işte İbrahim aleyhisselam. Hepsi müşriklerden beri oldular ve İslamlarını gerçekleştirdiler. Bütün resullerin dininin aslı şirkten ve müşriklerden beri olmaktır. Bunu gerçekleştirmeyen müslüman olamaz. İşte bu İslam’a giriş kapısıdır. Bundan sonra ise insana İslam’ın diğer bütün ahkamı icbar edilir.

Ebu'l Hüseyn ibn Ahmed El-Askalani dedi ki (Hicri 377’de vefat etti): “Bağdat mutezilesi, Basra mutezilesi ve bütün ehli kıble icma etmiştir ki kâfire kâfir demeyen kâfirdir. Çünkü küfürde şüphe edenin imanı yoktur. Çünkü küfrün ve imanın ne olduğunu bilmiyordur. Mutezile ve diğer kıble ehlinin hiçbirinin arasında kâfire kâfir demeyenin kâfir olduğunda ihtilaf yoktur.”[4]

[1] Mümtehine 4

[2] Meryem 48-49

[3] Kehf 16

[4] Tenbiyhu ve Reddu ala Ehli'l Bida' ve'l Ehva, syf.40

İbn Teymiye rahimehullah, “Vahdet-i Vücud” akidesini taşıyanlardan söz ederken şöyle der: “Putlara tapanların, putları bırakmaları durumunda, bu putları bıraktıkları ölçüde hakkı terk etmiş olacaklarını söyleyenler, Yahudi ve Hıristiyanlardan daha kâfirdirler. Onları tekfir etmeyenlerde Yahudi ve Hıristiyanlardan daha kâfirdir. Çünkü Yahudi ve Hıristiyanlar putlara tapanları tekfir ederler.”[1]

İmam Buhari rahimehullah şöyle der: “Yahudilerin, Hristiyanların ve Mecusilerin söylediklerine baktım, Cehmiyye’den daha kâfir olanını görmedim. Onların küfürlerini bilmeyenler dışında, onları kâfir saymayanları cehaletleri sebebi ile mazur olanlardan saymam.”[2]

Şeyh Abdurrahman ibn Hasan dedi ki; “ İşte bu, bu adamın halini ortaya koymaktadır. Eğer o Lailaheillallah’ın manasını anlasa şunu bilirdi ; “Allah’tan başkasına ibadet eden kişinin küfründe şüphe eden ve tereddüt eden kişi tağutu inkar etmemiştir.”[3]

Tağuta Düşmanlık Etmek

Bu, gücün olması ile ilintili bir meseledir. Çünkü düşmanlık zahirde amellerdedir. Amellerde düşmanlığın ortaya çıkabilmesi için de gücün olması gerekmektedir. Her kim tağuta düşmanlığın aslını vermezse, o kâfirdir ve müşriktir. Onlara müslüman demek, velayetin aslını vermek demektir. Ona müşrik demek, ona düşmanlığın aslını vermek demektir. Asılda dostluğun verildiği birine furuda düşmanlık yapılabilir. Örneğin, içki içen bir müslümana ona müslüman demek ile dostluğun aslını vererek severiz, ancak işlediği kötü münkerden dolayı ona buğz eder, gerekirse selam dahi alıp vermeyiz. Aynı şekilde düşmanlığın aslının verildiği bir kâfire de furuda dostluk yapılabilir. Örneğin, bizimle dinimiz hususunda savaşmayan ve bizi yurtlarımızdan çıkarmayanlara iyilik yapmamızda bir beis yoktur. Bu furuları terk etmek insanın imanını yok etmez ama zikrettiğimiz asılları kaybetmek insanı dininden eder.

***

[1] Mecmuatul Fetava 2/83

[2] Halku Efalil İbad, 19

[3] Durerus Seniyye 11/523

Allah’a İmanın Manası

Kitabın yazarı musannif dedi ki**;**

وأما معنى الإيمان بالله : فأن تعتقد ، أن الله هو الإلَه المعبود وحده ، دون من سواه

Allah’a imanın manası ise; Allah’ın yalnızca ona ibadet edilen olduğuna ve ondan başkasına ibadet edilemeyeceğine itikat etmendir.

Şerh eden dedi ki (Allah onu bağışlasın) ;

İmanın aslı ilim ve tasdiktir. İbnul Kayyum rahimehullah dedi ki; “ İman, resulü haber verdiğinde tasdik etmek ve emrettiklerinde ona itaat etmektir ki, bu da risaletin (peygamberliğin) ulaşması ile meşrudur.”[1]

Her kim Allah’ın rububiyyette ve uluhiyette taalluk eden sıfatlarını ilim ile bilmezse, işte bu kimse cahil bir müşriktir. Allah’a iman etmek demek; fayda ve zarar vermek, mülkün sahibi olmak, rızık vermek, yaratmak, konuşmak, görmek ve hüküm vermek gibi sıfatların Allah’a has olduğunu ve Allah’ın bu sıfatlarının var olduğunu bilmektir. Bu yüzdendir ki İbrahim aleyhisselam kavminin ibadet ettiği putların rububiyyete ve uluhiyyete sahip olmadıklarını ve buna müstehak olmadıklarını anlatmak için şöyle hüccet getirmiştir;

{ فَرَاغَ إِلَى آلِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ (91) مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ (92) فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ (93) فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزِفُّونَ (94) قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ (95) وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ (96)}

“**İlahları ile başbaşa kaldı ve dedi ki; "Yemez misiniz? Size ne oluyor konuşmuyorsunuz." Bunun üzerine onlara sağ eliyle vurdu … Dedi ki; "Yonttuklarınıza mı ibadet ediyorsunuz? Allah sizi yarattı nasıl amel ediyorsunuz?”**[2]

İşte bu ayetlerde de ve başka ayetlerde de görüldüğü gibi ilah; konuşma, görme, hidayet etme gibi sıfatlara sahiptir. Cehmiyye mezhebinden olanlar ise Allah’ın görmediğini, işitmediğini iddia ederek Allah’a imanlarını bozdular ve müşrikler oldular. Oysa ki bunlar

[1] Ahkamu Ehli'z Zimme 2/111

[2] Saffat/91-96

uluhiyyetin ve rububiyyetin gereklerindendi. Bunları inkar etmek ile nassları yalanlayan kâfirler oldular. Eksik akılları ve şeytanın verdiği vesveselerle hareket ederek, “Allah işitendir” dediklerinde Allah’ı yarattıklarına benzettiklerini zannederek kendilerince Allah’ı noksanlıklardan tenzih ettiklerini sandılar, bu yüzden de ayetleri yalanladılar. Allah’a iman, Allah’ın ve Resulünün bize öğrettiği şekildedir. Yoksa hevamızın ve şeytanımızın bize vahyettiği gibi değildir.

Şurayı açıklamakta büyük bir fayda ve maslahat vardır. İtikad eden şey insanın yanındaki ilimdir. İlimsiz itikadın olması, aklın kabul ettiği bir şey değildir. Bu kesinlikle mümkün değildir. İtikad insanda var olan ilmin kesinlik kazanmış halidir, şek ve şüpheye mahal bulunmayan bir olgudur. Bu yüzden bir meselenin cahili olanın, o meseleye itikad etmesi mümkün olmayan birşeydir.

Her kim Rabbinin ibadete müstehak olduğunu bilmiyorsa, bundan cahil ise, o cahil bir müşriktir. Duanın sadece Allah’a yapılması gerektiğinden, hükmün sadece Allah’ın olduğundan, yalnızca Allah’a muhakeme olunacağından, itaatin sadece Allah’a yapılması gerektiğinden ve benzeri bütün ibadetin şekillerinin Allah subhanehu ve teala'ya sarf edilmesi gerektiğinden cahil olan kişi, kesinlikle cahil bir kâfirdir.

Burada önemli bir noktayı da açığa kavuşturmakta fayda vardır. Bahsettiğimiz cehalet ibadetin aslı olan ibadetten cahil olmaktır. Örneğin itaat meselesinde olduğu gibidir. İtaat ibadettir, ancak kısımları aslı ve furusu mevcuttur. Her kim itaatin aslı olan mutlak itaati, emir ve nehy belirlemeyi ve şeriat kılmayı haram helal belirlemeyi, Allah’tan başkasına verirse müşriktir, kâfirdir. Ancak bunun dışında ki itaatin ise kısımları vardır;

Eğer kişi şirk fiilinde Allah’tan başkasına itaat ederse, ki bu itaatini de dünyevi bir korkudan dolayı yaparsa, kendisinin günahını ikrar ederse de kâfirdir.

Eğer kişi haramlarda itaat ederse ve işlediği haramı helal görmezse, işte bu tevhidi bozmaz ve kişiyi dinden çıkarmaz. Bütün ehli sünnetin icması budur. Buna sadece hariciler muhalefet etmişlerdir.

Büyük Şirkte Cehalet Mazerettir Diyenlerin Mezhebinin Hakikati

Bu mezhebin sahibi kimseler, insanların la ilahe illallah dedikten sonra Allah’tan başkasına ibadet edip şirk koşsalar da, cehaletlerinden dolayı mazur olduklarından diğer müminler gibi cennete gireceklerini iddia etmektedirler.

İşte her kim bu sözü söylerse, tevhidi ve tağutu inkarı insanları birbirinden ayıran ayırıcı özellik olarak kılmamış, aksine bu ayırıcı şeyi kelime-i şehadeti söylemek olarak belirlemiştir. İster bunu kastetsinler, isterse bunu irade etmeden söylesinler, sözlerinin gereği olan şey de budur. Garip olan nokta şurasıdır ki, bu insanlar da Lailaheillallah'ın şartı olarak ilmi zikretmişlerdir. Bunu şart kılmalarına rağmen o şartı bozanlara müslüman demeleri en büyük garipliklerdir. Ya şartın ne olduğunu bilmiyorlar ya da "İlim imanın şartıdır." derken yalan söylüyorlar.

Bunların bu sözleri Mürcienin, Kerramiyye fırkasının sözlerine benziyor. Ancak bunlar şöyle bir ziyade de bulunmuşlardır. Şirk işleyenin müslüman olacağını söylemişlerdir. Kerramiyye ise imanı sözden ibaret kıldığı için münafıkların da İslamına hükmetmişlerdi. Bunlar Kerramiyye fırkasını da geçtiler. Çünkü Kerramiyye demişlerdir ki; "Her kim şirki terk eder, putlara ibadeti terk eder ve Allah'ın ve resulünün haram kıldığından başkasını haram bilmez ise ancak kalbinde bu sözüne dair sıdk yoksa müslümandır." İşte bu gibi münafıkların müslüman olduklarını iddia ettiler. Ancak bunlar onları da geçerek putlara ibadeti terk etmeyenlere ve putlara ibadeti izhar edenlere müslüman dediler.

Hidayetten sonra sapıklıktan Allah'a sığınırız. Hidayetten sonra sapıklıktan başka ne vardır?

***

İbadetin Bütün Çeşitlerini Allah'a Halis Kılmak

Kitabın yazarı musannif dedi ki;

و تخلص جميع أنواع العبادة كلها لله

İbadetin bütün çeşitlerini Allah'a halis kılmaktır.

Şerh eden dedi ki (Allah onu bağışlasın) ;

İşte bu İslam tanımının tam kendisidir. İslam ibadetin bütün çeşitlerini yalnızca Allah'a sarf etmektir. Şeyhulislam İbn Teymiyye dedi ki;

"İhlas'a gelince işte bu İslam'ın hakikatidir. Öyleyse İslam şudur; " Sadece Allah'a teslim olmaktır, başkasına değil. Allah subhanehu ve teala dedi ki; " Allah size iki adamı misal getirir. Birincisi bir kölede ortak iki adam ikincisi ise sadece bir adama teslim olan köle. Her ikisi bir midir?[1] Her kim Allah'a teslim olmazsa şüphesiz kibirlenmiştir. Her kim Allah'a teslim olur, hem de ondan başkasına teslim olursa şirk koşmuştur. Her kibir ve şirk İslam'ın zıddıdır. İslam ise kibrin ve şirkin zıddıdır."

Yine Şeyhulislam dedi ki;

"Geçen kurallarda zikrettiğimiz gibi İslam; Allah'ın kitapları ile indirdiği, resulleri ile gönderdiği dindir. O da alemlerin rabbi Allah'a teslim olmaktır. Kişinin Allah'a teslim olmasıdır ve ona ortak koşmamasıdır. Ondan başka ilaha ilahlığı kılmaktan salim olmasıdır. Beyan ettiğim gibi en faziletli söz ve İslam'ın başı; Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet etmektir. Bunun iki zıddı vardır. Kibir ve şirktir. Bunun için rivayet edildi ki; " Nuh oğluna Lailaheillallah'ı ve Allah'ı tenzih etmeyi emretti. Onu kibir ve şirkten nehyetti." Bu hadisi başka yerlerde de zikrettim. Çünkü kibirlenen kişi Allah'a teslim olmaz, ona ibadet etmiş olmaz. Hem Allah'a, hem de ondan başkasına ibadet eden ona ortak koşan müşriktir. Bundan salim olamaz. Bilakis ona şirk koşmuştur. İslam lafzı Allah'a teslim olmayı ve şirkten salim olmayı kapsamaktadır. İşte bu ihlastır. Şu bilinmektedir ki bütün resuller bunu genel olarak kapsayan İslam ile gönderildi."[2]

[1] Zümer 29

[2] Mecmuatul Fetava 7/623

Acayipliklerin acayibidir ki bugünkü müşriklerin işledikleri şirklerin, şirk olduğunu ikrar edip kabul etmelerine rağmen onlara müslüman ismini verenler, eşyanın isimlerini değiştirmeye kalkanlardır. Ne kötü bir iş yapıyorlar!

***

Allah’tan Başka İbadet Edilenlerden Nefyetmek

Kitabın yazarı musannif dedi ki**;**

وتنفيها عن كل معبود سواه

Allah’tan başka ibadet edilen her şeyden bu hakkı nefyetmektir.

Şerh eden dedi ki (Allah onu bağışlasın) ;

Bu meselenin tafsilatı daha önce tağuta ibadetin batıllığına itikad etmek bölümünde ayrıntılı bir şekilde geçti. Bunun Allah’tan başka ibadet edilenlere yapılan ibadetlerin iptal edilmesi anlamına geldiğini açıkladık.

***

İhlas Ehlini Sevmek

Kitabın yazarı musannif dedi ki;

و تحب أهل الإخلاص

İhlas ehlini sevmek;

Şerh eden dedi ki (Allah onu bağışlasın) ;

İhlas sahibi herkesin, en doğal ve tabi olarak bünyesinde bulundurması gereken özelliklerden bir tanesi de ihlas ehlini sevmektir. İhlas ile onun ehli olanlara buğz, asla bir arada bulunmazlar. Tevhidi sevmek, muvahhidi sevmeyi de beraberinde getirir. Her kim muhlislere, ihlas sahibi muvahhidlere buğz ederse, müşrik olur. Ancak burada ehli sünnet vel cemaatin, bidatçılara ve fasıklara takındıkları tavırlarda yaptıkları buğzu kast etmiyoruz. Bu buğz cüz'i olur. Külli olarak asıl da muvahhidlere yapılan buğz kişiyi dinden çıkartan buğzdur.

***

İhlas Ehline Dostluk Yapmak

Kitabın yazarı musannif dedi ki **;**

و تواليهم

İhlas ehline dostluk yapmak;

Şerh eden dedi ki (Allah onu bağışlasın) ;

Dostluk yakınlık demektir. İbn Teymiyye rahimehullah dedi ki; " Veli yakın demektir."[1]

Dostluğun aslı dinde kardeşlik demektir. Dostluk ancak İslam için yapılır. Her kim dostluğunu ve kardeşliğini tevhid esası üzerine bina etmezse o müşriktir. Örneğin dostluk esaslarını , sınırları Allah düşmanları tarafından çizilmiş vatanları üzerlerine kuranlar kastettiğimiz insanlardır. Yâ da dostluğunu, tuttukları takımın formasını giyiyor ya da o takıma gönül veriyor diye saçma sapan esaslar üzerine kuran insanlar, Allah'ı değil bu sahte putları kendilerine ilah edinen müşrikler olmuşlardır. Çünkü Allah celle celaluhu kendisi için sevilen, kendisi için düşman edinilendir. Bunlar ise Allah'ı ibadette birlemeyi esas olarak değilde tuttukları takımı veya yaşadıkları vatanı esas almışlardır. Bu sevgileri sonucu adam, bir futbolcu Allah'a küfretse bile tuttuğu takımda oynadığı için ona sevgi beslemektedir. Bunlar ibadeti Allah'a birleyen Müslümanlar değil, Allah'tan başkasına ibadet eden müşriklerdir. İşte bu anlattıklarımızın yanında şunu da iyi bilmek gerekir ki her kim bu şirkleri işlemese de kardeşliğinin aslını insanların manalarını bilmeden ve gereklerini yerine getirmeden söyledikleri bir şehadet kelimesine bağlar ve bu müşriklere müslüman adını verirse o da önceki grup gibidir. Onlar da İslam'ın ne olduğunu anlamamışlardır ve Allah'a ortak koşmuşlardır. **Müslümanın velayetini üzerine bina ettiği asıl sadece Tevhiddir. Her kim Allah'ı ibadette birliyor ise o bizim dostumuz, her kim de ibadeti Allah'a birlemiyor ise o da bizim apaçık düşmanımızdır.**

Şeyh Abdullah Ebu Batın dedi ki; "Her kim kâfirlerin yolunu Müslümanların yolundan daha doğru bir yol olarak görürse , eğer bu sözden muradı bugünkülerin söyledikleri; "Bugün bu kabirlerin yanlarında bu münkeratları yapanların durumu sadece duayı Allah'a birleyenlerden daha hayırlıdır" sözleri gibi ise, bu gibi bir adam şüphesiz kâfirdir. Aynı şekilde; bugün müşriklerin kabirlerin yanlarında yaptıkları kabirlere dua etmek, onlardan istemek,

[1] Mecmuatul Fetava 11/161

sıkıntıları açmaları noktasında onlardan yardım dilemek, onlar için kurban kesmek veya onlara adak adamak gibi şeyler küfürdür. Büyük şirktir. Her kim bunları yaparsa kâfirdir. Bugün kabirlerin yanında bunları yapanlar şüphesiz kâfirdirler. Cahillerin "Siz Müslümanları tekfir ediyorsunuz" sözü ise, bu sözün sahibinin İslam'ı anlamadığını gösterir. Bu sözü söyleyen adamın zahiren İslam'ının sahih olmadığını gösterir. Bugün müşriklerin yaptıklarını inkâr etmiyor ve bunlarda bir beis görmüyor ise bu adam Müslüman değildir."[1]

Allah Şeyhe rahmet etsin ve onu Firdevs'te ağırlasın. Ne de güzel anlatmış döneminin ve dönemimizin sıkıntısını. Bugün Allah'ın düşmanları olan, Allah'tan başkasına ibadet eden ve Allah'a ortaklar koşan müşrikleri tekfir ediyoruz diye bize tekfirci adını koyanların İslam'ı nedir?

Acaba bu insanlar Şeyh Ebu Batın'ın döneminde yaşasa idiler onlara ne hükmü verirdi. Eğer Şeyh Ebu Batın kim diye soran olursa döneminin mücahidi, fakihi ve âlimidir. Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab'ın bıraktığı mirasa sahip çıkanlardandır. Tevhid bayrağını kaldıran ve Allah yolunda kalemi ve ilmi ile cihat eden muvahhidlerden biridir. Allah onu Firdevs cennetinde ağırlasın.

Yine Allah yolunda cihad eden şeyhlerin imamlarından bir imam olan Muhammed ibn Abdulvehhab dedi ki;

" Eğer onlar diyorlarsa ki "Siz herkesi tekfir ediyorsunuz." Deriz ki bu apaçık bir iftiradır. Bizim tekfir ettiklerimiz; tevhidin Allah'ın dini olduğuna ve resulünün getirdiği din olduğuna şehadet eden, Allah'tan başkasına dua etmenin batıl olduğuna şehadet eden, bundan sonra da tevhid ehlini tekfir eden, onları harici olarak isimlendiren, bununla beraber kabirlerden yardım isteyenlerin de tevhid ehli olduğunu beyan edenlerdir. Ancak Allah'tan kerim ve yüce arşın sahibi olan rabbimizden bize hakkı hak göstermesini ve ona tabi olmakla bizi rızıklandırmasını, aynı şekilde batılı da batıl gösterip ondan uzaklaşmak ile bizi rızıklandırmasını dileriz. Bize kapalı kılıp da bizi saptırmamasını dileriz."[2]

Allah şeyhe rahmet etsin. O dönemde de onun getirdiği tevhid davetine insanların aynı bugün verdikleri karşılığı verdiklerini, bize o dönemden haber veriyor. İşte bu da Allah'ın insanlar üzerindeki sünnetidir. Bugün bizlerde Allah'ın düşmanlarını tekfir ettiğimiz için, kendileri bu şirkleri işlemeyen ancak kendilerince takvalı davrandıklarını zanneden bazı insanlar bize haricilik yaftası vurup, bizleri aşırılar olarak isimlendiriyorlar. Bizi Cehennemin

[1] Mecmuatur Resail ve'l Mesail Necdiyye 1/654-655

[2] Durerus Seniyye 1/63

köpekleri yapıyorlar. Aynı insanlar, bu Allah'ın düşmanlarına da cahil Müslümanlar diyorlar. Yani Müslüman demeleri, bu insanlar Allah'ın rahmetine öyle veya böyle nail olacaklar demektir. Bu insanlar; Allah'ın dostlarını cehenneme, Allah'ın düşmanlarını ise cennete doldurdular. Ne kötü bir iş yaptılar.

" **Biz mücrimlerle Müslümanları bir mi tutarız. Size ne oluyor. Nasıl hükmediyorsunuz**."[1]

Burada kastettiğimiz mesele anlaşıldı ise, şu noktaya bir açıklık getirmek gerekmektedir. O da bir Müslümanın yine tevhid ve ihlas ehli olan bir Müslümana düşmanlık yapması da bu babtan mıdır? Kişinin İslamını bozar mı, bozmaz mı? Bu bazen bir Müslümanın diğer Müslümanın bir şirk veya İslamını bozacak bir şey işlediğini zannetmesi ile ona düşmanlık yapmasıdır. Bunun en açık örneği Bedir ehli olan Hatib ibn Ebi Belta gibi büyük bir ihlas ehline münafık diyen ve onun boynunu vurmak isteyen Ömer radıyallahu anhu'dur.

İbnul Kayyum rahimehullah dedi ki;

" Eğer bir Müslüman diğer bir Müslümanı teville veya Allah, resulü ve dini için kızarak, nefsi için kızmadan diğer Müslümanı küfre veya nifaka nispet ederse kâfir olmaz. Günahta kazanmaz. Bilakis niyeti ve kasdı üzere ecir kazanır. " [2]

Şeyh Abdullatif Aluşşeyh dedi ki; "Kesinlikle bu ümmetten bazı salihlerin tekfirinin vukuu mümkündür. Bilakis hariciler ve bazı bidat ehlinde olduğu gibi olabilir. O zaman denilir ki; bu ümmetin bazı salihlerini tevilin açık olduğu meselelerde, tevil ve hata ile tekfir edenler gibi, bu ve buna benzerleri hakkında günah ve sorumluluk yoktur. Gayret sarf edip özen göstererek ictihad etmesinden dolayı ondan sorumluluk kalkar. Tıpkı Hatib İbn Ebi Belta kıssasında olduğu gibi; Ömer radıyallahu anhu onu nifak ile sıfatlandırdı. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'den onu öldürmek için izin istedi. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem dedi ki; " Nereden biliyorsun Allah subhanehu ve Teala belki Bedir ehline, "Ne yaparsanız yapın ben sizi bağışladım" dedi." Ömer'in Hatib'e söylediği bu söz nedeni ile ona sert davranmadı. Allah subhanehu ve Teala dedi ki; " Rabbimiz unutur ve hata edersek bizi sorumlu tutma."[3] Şu sabit oldu ki bu ayetin nuzulu ve müminlerin bu ayeti okumaları üzerine Allah subhanehu ve Teala " Yaptım" dedi. Eğer bu ümmetten birini tekfir eden, tekfirinde Allah'ın kitabından ve Resulünün sünnetinden bir nassa ve burhana dayanıyor ise, onda Allah'a şirk koşmak, Ondan

[1] Kalem 16-17

[2] Zadul Mead 3/422

[3] Bakara 286

başkasına ibadeti sarf etmek, Allah subhanehu ve Teala ile, ayetleri ile veya Resulleri ile dalga geçmek, onları yalanlamak, Allah'ın indirdiği dini ve hakkı kerih görmek, Allah'ın isim ve sıfatlarını inkar etmek ve buna benzer küfürler gördüyse, bu durumlarda tekfir eden isabetli ve ecir sahibidir. Allah ve Resulüne itaat etmiştir. Allah Subhanehu ve Teala dedi ki; " **Biz her ümmete Allah'a kulluk edin tağuttan sakının diye bir peygamber göndermişizdir. Allah onlardan bazılarına hidayet etti ve bazılarına sapıklık hak oldu."**[1] Her kim Allah'a ibadet eder, O'nun isim ve sıfatlarının kemaliyetini ispat eder, resullerinin getirdiğine iman ettiği halde resullerin getirdiğinin hilafına çağıran her tağutu inkar etmezse, işte o kendisi için sapıklığın hak olduğu kimselerdendir. Allah'a ve resullerinin getirdiğine iman ederek hidayet üzere olanlardan değildir. Bu asılların terkinin ve bunlara iman etmeyenin tekfiri dinin en önemli asıllarındandır. İslam dinini öğrenmek noktasında hevesi olan herkesin bildiği birşeydir."[2]

Aynı şekilde Sahabe radıyallahu anhum Muvahhid birinin bazı itaatleri terkini de küfür saymışlardır;

İbn Hazm rahimehullah dedi ki; " Bizler Ömer ibnul Hattab, Muaz İbn Cebel, İbn Mesud ve beraberlerinde sahabeden bir cemaatten, Abdullah ibnul Mubarek'ten, Ahmed ibn Hanbel'den, İshak İbn Rahaveyh'ten ve benzeri sahabe ve tabiinden 17 tane kişiden "Her kim bir vakit namazı vakti çıkana kadar kasten terk ederse kâfirdir ve mürtedtir." sözünü naklettik. Bunu Malik'in arkadaşlarından İbnu Macişun da söyledi. Aynı sözü Abdulmelik ibn Hubeyb El-Endulusi ve başkaları da söylediler. Haccı terk eden hakkında Ömer radıyallahu anhu'dan ve İbn Abbas radıyallahu anhuma'dan ve başkalarından bu da rivayet edildi. Aynısı zekatı ve orucu terk eden hakkında onlardan zikredildi. Ebu Musa El Eşari ve Amr İbnul As'tan müslümanı kasten öldüren hakkında rivayet edildi. İçki içen hakkında da bunlardan rivayet edildi. Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'den sabit olan sahih bir hadisi inkar edenin kâfir olacağı da İshak ibn Rahaveyh'den rivayet edilmiştir."[3]

Sahabeden bazılarının içki içeni dahi tekfir etmesine rağmen, diğer sahabeler bu tekfir edenleri değil küfür ile itham etmek, onları fasıklıkla bile itham etmemişlerdir. Bu ve buna benzer durumlar bu ümmetten içtihad ile bazı salihleri de olsa tekfir edenlerin tekfir edilmeyeceğini ortaya koymaktadır. İki tane müşriğe müşrik dememek için Allah'ın salih kullarına şirk isnad edenler, müşrikleri tekfirden sakınırlar. Ancak müslümanlar söz konusu

[1] Nahl 36

[2] Durerus Seniyye 12/ 260-261

[3] Fasl fil Milel 1/374

oldukları zaman içlerindeki tekfire olan buğz ve nefretlerinden dolayı kolayca müslümanları tekfir ederler. Bir tane karşılaştığım cahilin sözünü nakletmeden geçemiyeceğim. Kâfire kâfir demeyen kâfirdir kaidesini anlatmaktan aciz olan bir sefih, "Kâfire kâfir demeyen kâfirdir sözü hüccet değildir. Bu yüzden bu sözü söyleyen alimlerin hepsini ve bunu nakleden ilim ehlinin tamamını tekfir ediyorum." demiştir. Subhanallah, Allah'ım cehaletten ve senin adına cahilce konuşmaktan sana sığınırız. Saygıdeğer okuyucu kardeşim. Bu cahil adamın sözü ile bu kaideyi nakleden alimleri nasıl tekfir ettiğine beraberce bakalım. Öncelikle bu kaideyi hangi alimler nerelerde nakletmiş onları görelim.

Hadiste Müminlerin Emiri Sufyan ibn Uyeyne dedi ki(h. 198); " Kuran Allah'ın kelamıdır. Her kim mahlûktur der ise; Kâfirdir. Onun küfründe şüphe eden de kâfirdir."[1]

Aynı buna benzer bir söz Ebu Heyseme Musab ibn Said El Museyfi de söylemiştir.[2] Aynı şekilde Ebu Bekir ibn Ayyaş El-Mukiri den de nakledilmiştir. Kendisi güvenilir abidlerdendir. Kuran'ın mahlûk olması meselesinde sorulduğunda dedi ki; " Kâfirdir. Ona kâfir demeyen de kâfirdir." bu rivayetin isnadı da sahihtir.

Seleme ibn Şubeyb en Nisaburi (h. 247) ki kendisi de Mekke'nin muhaddislerindendir. İbn Hacer rahimehullah, Et-Tehzib adlı kitabında dedi ki; " Davud Hüseyin el-Beyhaki dedi ki; Bana Hülvani'nin şöyle dediği ulaştı; Kuran hakkında tevakkuf edeni tekfir etmem. Davud dedi ki; Seleme ibnu Şubeyb'e Hülvani hakkında sordum. Dedi ki; " Kâfirin küfrüne şehadet etmeyen de kâfirdir."[3]

Ebu Züra Ubeydullah ibn Abdulkerim Er-Razi (h. 264); " Her kim zannederse Kuran mahlûktur işte o kâfirdir. Bu küfür milletten çıkaran küfürdür. Anlayanlardan onların küfründe kim şüphe ederse oda kâfirdir."

Aynı söz aynı şekilde Ebu Hatim Muhammed ibn İdris Er-Razi'den de nakledilmiştir.[4]

İmam Buhari dedi ki; " Yahudi, hristyan ve Mecusilerin sözlerine baktım. Cehmiyye'den daha sapık bir taife görmedim. Onları tekfir etmeyenlerden ancak onların halini bilmeyenleri cahil sayarım. Dedi ki; " Herhangi bir Rafizi veya Cehminin arkasında namaz kılmam ile Yahudi ve Hristiyanın ardında namaz kılmamın önemi yoktur."[5]

[1]Abdullah ibn İmam Ahmed, Es-Sunne de rivayet etmiştir. Sahih bir senet ile rivayet etmiştir. (25)
[2]Şerhu İtikadi Ehli Sünnet vel Cemaa', Hafız Lalekai (h. 430)
[3]Hatib El-Bağdadi, Tarihi Bağdad 7/365
[4]Bunların hepsini Lalekai Es Sünne'de rivayet etmektedir.
[5]Halku Efalil İbad,35/71

İmam Ahmed dedi ki; “ O Allah'ın kelamıdır ve mahlûk değildir. Her kim mahlûktur derse kâfirdir. Onu tekfir etmeyen de kâfirdir.”[1]

Gördüğün gibi içerisinde ümmetin en hayırlılarının bulunduğu İmam Ahmed ve Buhari gibi ilim ve irfan ehlinin dahi bu sözü ve kaideyi naklettiğini görüyoruz. Ama müşrikleri tekfir etmekten aciz olan bu mürekkep cahili, bu kaideyi nakleden alimleri tekfirde ne kadar da cesur. Size de Allah’tan başka taptıklarınıza da yazıklar olsun…

***

[1]Tabakatul Hanabile Li Ebi Ya'la, 1⁄315

Müşriklere Buğz Edip Onlara Düşmanlık Beslemek

Kitabın yazarı musannif dedi ki **;**

وتبغض أهل الشرك ، وتعاديهم

Müşriklere buğz edip onlara düşmanlık beslemek;

Şerh eden dedi ki (Allah onu bağışlasın) ;

Şu değişmez bir kaidedir ki şirk, buğz edilen ve kötülenen birşeydir. Yine hiç şüphesiz ki şirk, ancak o şirki işleyen müşrik ile varolabilir. Müşrikler, şirki yeryüzünde yaşatanlardır. Bu yüzden müşriğe buğz, şirke buğzun önündedir. Müşriğe buğz etmenin ehemmiyeti Allah'ın şu sözünde geçmişti; "Biz sizden(müşriklerden) ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan beriyiz…"[1]

Bazı Müşriklere Beslenen Tabii Sevgi

Burada uyarılması gereken ve insaların müşriklere buğz ve düşmanlık meselesinde iyice kavraması gereken noktalardan bir tanesine değinmek istedik. Çünkü müşriklere buğz ve düşmanlık meselesinde, genel sözlerin bazı istisnalarını yapmak gerekmektedir ki okuyucular neyi murad ettiğimizi daha kolay idrak edebilsinler. Çünkü bu uyarılar yapılmaz ise bazı kardeşlerimiz, düşmanlık göstermeyi müşriklere hakaret ve kötü muamele anlayarak insanları tevhidden uzaklaştırıp soğutmaktadırlar. Tabii ki bu müşriklerin işledikleri şirki mazur saymaz. Ancak nasıl ki birinin hidayetine vesile olmanın İslam'da büyük mükafatı varsa aynı şekilde de bir kişinin bizim ölçüsüzlüğümüz yüzünden Allah'ın dininden soğumasının da Allah katında bir hesabının var olduğunu bilmek gerekmektedir. Nebi sallallahu aleyhi ve sellem müşriklere buğz etmesine ve onlara karşı en şiddetli düşmanlığı göstermesine rağmen, onlara karşı en şefkatli, en merhametli ve aynı zamanda güzel söz ile hitab edendi. Bu yüzden bu önemli noktanın iyi idrak edilmesi gerekmektedir.

İbnul Kayyum rahimehullah dedi ki;

" Ortak sevgi 3 çeşittir; Birincisi; Müşterek olan tabi sevgidir. Aç olanın yemeğe, susuz olanın da suya beslediği sevgisi gibidir. Bu sevileni tazimi gerekli kılmaz. Şefkat ve rahmet

[1] Mümtehine 4

sevgisi ki, anne babanın çocuğuna olan sevgisi gibidir. Bu sevgide sevileni tazimi gerekli kılmaz. Üçüncüsü ise ülfet ve insanlık sevgisidir. Bir ilimde bir, bir sanatta, bir arkadaşlık, ticaret ve seferde ki ortak olan kişilerin birbirlerine olan sevgileridir, ki kardeşlerin birbirlerine olan sevgileri bunun gibidir. İşte bu 3 çeşit sevgiyi mahlukatın birbirine sarf etmesi mümkündür ve bu sevgide Allah'a olan sevgide ona şirk koşmak manasına gelmez.

Bunun için Nebi sallallahu aleyhi ve sellem balı ve tatlıyı severdi. Ona en sevimli olan içecek soğuk tatlı şey idi. En sevimli et koyunun arka bacağı idi. Kadınlarını severdi. Kadınlar içerisinde de Aişe radıyallahu anha ona en sevimli olanı idi. Ashabını da severdi ve onlar içerisinde ona en sevimli olanı Ebu Bekir Es-Sıddık idi.

Sadece Allah'a sarf edilmesi caiz olan, başkasına sarf edilmesi şirk olan ve Allah'ın affetmeyeceği sevgi ise zilleti, boyun eğmeyi ve tazimi gerekli kılan, kamil bir itaat ve onu başkasına tercih ettirecek sevgidir. İşte bu sevginin Allah'tan başkasına taalluk etmesi caiz değildir. İşte bu müşriklerin ilahları ile Allah arasında taksim ettikleri şey idi. Allah bu konu hakkında şöyle dedi; "İnsanlardan öyleleri vardır ki Allah'ı sever gibi hatta daha fazla başkalarını severler…"[1] İki görüşten en doğru olanına göre Allah'ı sever gibi onları severler. Allah'ı ve edindikleri ortakları sevgi de eşit kıldılar. Sonra müminleri bundan nefyederek Allah dedi ki; " İman edenler ise en çok Allah'ı severler.."[2]"[3]

İnsan güzel ahlaktan ötürü bir müşriği sevebilir ve ona adaletli davranabilir. Çünkü Allah adil olanları sever. Burada müşrikten beraatten kast edilen şey, o müşriğin ayrı bir dinde olduğuna, onun müslüman değil müşrik olduğuna itikad etmektir. Ancak muamele ederken onun İslam'a olan düşmanlık durumuna göre muamele etmesi, müslümanın adaletinin gerekliliğindendir. Allah subhanehu ve Teala bu hakikatın taksimatını bu ayetlerde şu şekilde yapmıştır;

{لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ}

"Allah sizinle savaşmayan ve sizi yurdunuzdan çıkarmayan müşriklere iyilikte bulunmanızdan, onlara adaletli davranmanızdan sizi nehyetmez. Şüphesiz Allah adil olanları sever."[4]

[1] Bakara 165

[2] Bakara 165

[3] Tarikul Hicreteyn 295-296

[4] Mümtehine 8

İşte bu ayette de görüleceği gibi Allah iki şarta bağlayarak müşriklerden bazılarına iyilikte bulunup, onlara hayırla muamele etmede herhangi bir yasak belirlememiştir. O iki şartta bizimle dinimizde savaşmamaları ve bizi yurdumuzdan çıkarmamaları şartıdır.

{إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَن يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ}

" **Şüphesiz sen sevdiğine hidayet edemezsin ama Allah dilediğine hidayet eder. Çünkü o dilediğine hidayet eder. O hidayete erenleri en iyi bilendir**."[1]

Bu ayet açıkça göstermektedir ki Nebi sallallahu aleyhi ve sellem hidayet üzere olmayan bazı kimseleri sevmektedir ve hidayete kavuşmalarını istemektedir. Ancak Allah, buna rağmen bu fiille imanın nefyolmadığını ortaya koymaktadır.

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ لاَ تَتَّخِذُواْ آبَاءكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاء إَنِ اسْتَحَبُّواْ الْكُفْرَ عَلَى الإِيمَانِ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَأُوْلَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ}

" Ey iman edenler babalarınızı, kardeşlerinizi eğer küfrü imana tercih ettiler ise sakın dostlar edinmeyin. Sizden kim onları dost edinirse işte onlar zalimlerin ta kendileridir."[2]

İşte bu ayetleri cem ederek insan bu iki uç noktanın ortasında selim bir yol tutturabilir. İbnul Kayyum rahimehullah'ın seleften naklettiği şu sözde de olduğu gibi dediler ki; " Allah insanoğluna hiçbirşey emretmiş olmasın ki, şeytan illaki insanı o işte ya ifrata ya da tefrite sürüklemiştir."

İnsanın sevgisi bazen onu küfre düşmeye sürükler. İnsanın küfre düşme sebeblerinin temelinde yatan şey, dünya işlerinden birini sevmektir. Allah subhanehu ve Teala kitabında bu hakikatten şöyle bahsetmiştir;

{ذَلِكَ بِأَنَّهُمُ اسْتَحَبُّواْ الْحَيَاةَ الْدُّنْيَا عَلَى الآخِرَةِ وَأَنَّ اللّهَ لاَ يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ}

" **İşte bu onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerindendir. Allah kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez**."[3]

{زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاء وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالأَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللّهُ عِندَهُ حُسْنُ الْمَآبِ}

[1] Kasas 56

[2] Tevbe 23

[3] Nahl 107

“**İnsanlara kadınlardan, çocuklardan, kantar kantar altın ve gümüşten süslenmiş atlardan, hayvanlardan ve ekinlerden şehvetler sevdirildi. Bunlar dünya hayatının faydalanılan şeyleridir. Allah’ın yanındaki varılacak yer daha güzeldir**.”[1]

İşte bunların hepsi insanoğluna sevdirilen şeylerdir. Eğer bu sevgiler insanı masiyet ve şirk işlemeye götürüyor ise götürdüğü şeye göre hüküm alır. Eğer bu sevgi şirk işlemeye götürüyorsa bu sevgiyi sarf etmek şirktir. Eğer bu sevgi haram işlemeye itiyorsa bu sevgiyi sarf etmek haramdır.

{لَّيْسَ الْبِرَّ أَن تُوَلُّواْ وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللّهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ وَالْمَلآئِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّآئِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُواْ وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاء والضَّرَّاء وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ}

“ **İyilik sizin yüzlerinizi batıya veya doğuya dönmeniz değildir. Ancak iyilik şudur; her kim Allah’a, ahiret gününe, meleklere, kitaplara, nebilere iman eder, malını sevmesine rağmen onu akrabaya, yetimlere, yoksullara, yolda kalmış olanlara, dilenenlere, köle ve esirlere veren, namazı dosdoğru kılan, zekatı veren, sözleştikleri zaman sözlerini yerine getiren, sıkıntıda, hastalıkta ve savaş zamanında sabredenlerin iyiliğidir. İşte sadık olanlar bunlardır. İşte onlar muttakilerdir**.”[2]

Evet ey kardeşim! Eğer dikkat edecek olursan, ayette Allah subhanehu ve teala " Malını sevmesine rağmen" diyerek insanın fıtratında imtihan gereği var olan mal sevgisini ortaya koymaktadır. Daha sonra da kişinin fıtratında var olan bu sevgisine rağmen imanının gerekliliği olan Allah sevgisinin varlığı ise, diğer sevgiye ağır gelerek müslümanı Allah yolunda infaka itmektedir.

{كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَن تَكْرَهُواْ شَيْئاً وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَن تُحِبُّواْ شَيْئاً وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لاَ تَعْلَمُونَ}

“**Savaş size kerih görsenizde farz kılındı. Umulur ki birşeyi kerih görürsünüz. O sizin için hayırlıdır. Bir şeyide seversiniz, oda sizin için şerlidir. Allah bilir siz bilmezsiniz**.”[3]

[1] Ali imran 14

[2] Bakara 177

[3] Bakara 216

İşte bu ayette görüldüğü gibi aslen fıtratın sevmediği ve kerih gördüğü bir durum olmasına rağmen, insanın imanın gerekliliği olan Allah sevgisi nedeni ile insan bu kerih gördüğü ve sevmediği şeyi yerine getirerek Allah'a olan sevgisini ortaya koyar. İşte bu sevgiler eğer Allah sevgisinin önüne geçiyor ise, bu sevgiler Allah'a karşı yapılan isyanın boyutuna göre ya şirk ya da masiyet olarak karşımıza çıkacaktır.

Sevgi ister dünyevi olsun, ister dini olsun hiçbir sevgi sebepsiz değildir. Dünyevi sevginin sebebi dünyadır. Dini sevginin sebebi de insanların ortak oldukları dinleridir. İşte bu yüzden, şirk işleyen müşriklerin İslamına hükmedenler, o müşrikleri sevmektedirler. Bu yüzden onlara müslüman demek ile dinde kendilerine kardeş kılmışlardır. Bu da onlar arasındaki sevgiye delalet eder. Oysa ki Allah'a ve ahiret gününe iman edenlerin müşriklere zerre kadar, bu manadaki sevgiyi beslediklerini göremezsiniz. Allah kimi saptırdı ise ona hidayet edecek yoktur.

***

İşte Bu İbrahim'in Milletidir

Kitabın yazarı musannif dedi ki**;**

وهذه : ملة إبراهيم التي سفه نفسه من رغب عنها

İşte bu akılsızın yüz çevireceği İbrahim'in milletidir.(dinidir)

Şerh eden dedi ki (Allah onu bağışlasın) ;

Şeyhin bu sözü Allah'ın kitabından alınmıştır. Allah subhanehu ve teala dedi ki; "**Kendini bilmezden başkası İbrahim'in dininden yüz çevirmez. And olsun ki, dünyada onu seçtik, şüphesiz o, ahirette de iyilerdendir. Rabbi ona dedi ki; "Teslim ol". O da dedi ki; "Alemlerin rabbine teslim oldum." İbrahim de Yakup da çocuklarına şunu vasiyet etti ve dediler ki; "Allah size din olarak İslamı seçti. Sakın müslümanlardan başkası olarak ölmeyin." Yakup oğullarına ölümü sırasında şöyle derken yoksa sen orada mıydın? Dedi ki oğullarına; "Benden sonra kime ibadet edeceksiniz?" Dediler ki; "Babalarının ilahına, İbrahim, İshak ve İsmail'in tek rabbine ibadet edeceğiz. Biz ona teslim olan müslümanlardanız.**"[1]

İbrahim'in milleti İslam, ihlas, tağutu inkar etmek, Allah'a ibadet etmek, müşrikleri tekfir etmek ve onlardan beri olmaktır. Bunların hiçbiri birbirinden ayrılmaz. Biri diğerinden öncedir veya sonradır denmez. Bunların hepsi İslam'a girmesi için kişiye gerekli olan şeylerdir.

{وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (135) قُولُوا آَمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَى وَعِيسَى وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ (136) فَإِنْ آَمَنُوا بِمِثْلِ مَا آَمَنْتُمْ بِهِ فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (137) صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ (138) قُلْ أَتُحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ (139) أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ أَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ}

[1] Bakara 130-131-132

“ Yahudi ve Hristiyan olun ki doğru yolu bulasınız dediler. De ki; “Hayır biz bir tek Allah’a inanan İbrahim’in dinindeniz. O Allah’a ortak koşanlardan değildi.”

Deyin ki; “ Biz Allah’a ve bize indirilen Kur'an’a İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a Yakup’a ve torunlarına verilenlere ve bütün peygamberlere rableri tarafından verilenlere inandık. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırmayız. Biz Allah’a teslim olan kişilerdeniz."

Eğer onlarda sizin inandığınız gibi inanırlarsa doğru yolu bulmuş olurlar. Eğer dönerlerse mutlaka anlaşmazlık içine düşerler. Onlara karşı Allah sana yeter. O işitendir, bilendir.

İşte Allah’ın boyası, kimin boyası onun boyasından güzel olabilir ki? Biz ancak ona ibadet ederiz deyin.

De ki; "Allah bizim de rabbimiz sizinde rabbiniz olduğuna göre, onun hakkında bizimle tartışmaya mı giriyorsunuz? Bizim amellerimiz bize, sizin amelleriniz size. Biz ona muhlis olanlardanız."

Yoksa onlar İbrahim, İsmail, İshak, Yakup ve torunlarının Yahudi ve Hristiyan olduklarını mı söylüyorsunuz? De ki; "Siz mi daha iyi biliyorsunuz yoksa Allah mı? Kendisine bildirilmiş olan şahitliği yalanlayandan daha zalim kim olabilir? Allah yaptıklarınızdan gafil değildir.”[1]

{قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَّأْتُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآَخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ (37) وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آَبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ لَنَا أَنْ نُشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ (38) يَا صَاحِبَيِ السِّجْنِ أَأَرْبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ (39) مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءً سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (40)

“Yusuf dedi ki; "Size yedirilecek yemek gelmeden önce ben size yorumunu haber veririm. Bu rabbimin bana öğrettiklerindendir. Ben Allah’a kâfir olan ve ahiret gününü yalanlayan bir kavmin dinini terk ettim. Atalarım İbrahim, İshak ve Yakub’un dinine uydum. Allah’a herhangi bir şeyi ortak koşmamız bize yaraşmaz. Bu Allah’ın bize ve insanlara olan lutfudur. Fakat insanların çoğu şükretmezler. Ey zindan arkadaşlarım, farklı farklı ilahlar mı hayırlı dır? Yoksa Kahhar ve tek olan Allah mı? Allah’ı bırakıp da taptığınız

[1] Bakara 135-136-137-138-139

sizin ve atalarınızın uydurduğu hakkında Allah'ın hiçbir delil indirmediği isimlerdir. Hüküm yalnızca Allah'a aittir. Fakat insanların çoğu bilmezler."[1]

{إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (120) شَاكِرًا لِأَنْعُمِهِ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (121) وَآتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ (122) ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنِ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (123)}

" **Şüphesiz İbrahim hakka yönelen Allah'a itaat eden bir önderdi. Allah'a ortak koşanlardan değildi. Allah'ın nimetlerine şükredici idi. Çünkü Allah onu seçmiş ve doğru yola iletmişti. Ona dünyada güzellik verdik. Muhakkak o ahirette de salihlerden idi. Sonra da sana İbrahim'in dinine tabi ol, o asla müşriklerden olmadı diye vahyettik**."[2]

{وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ (78)}

" **Allah uğrunda hakkını vererek cihad edin. O sizi seçti ve din hususunda size hiçbir zorluk yüklemedi. Babanız İbrahim'in dininde de bu böyle idi. Peygamberin size şahit olması, sizinde insanlara şahit olmanız için gerek bu kitapta gerekse diğerlerinde sizi müslümanlar olarak isimlendirdi. Öyleyse namazı kılın, zekatı verin Allah'a sımsıkı sarılın. O sizin mevlanızdır. Ne güzel mevladır, ne güzel yardımcıdır**."[3]

İbrahim aleyhisselam her fırsatta kendisinin müşriklerden beri olduğunu belirtmiş ve Allah subhanehu ve Teala'da onu bu sıfatı ile övmüştür. Her kim nefsini müşriklerin dininden nefy etmezse İbrahim'in getirdiği hanif dinini terk etmiştir.

Şirkin ve müşriğin ne olduğunu bilmeyen bir insanın "Ben müşriklerden beriyim" diyip de bütün nebilerin kavimlerine söyledikleri bu söze muvafakat etmeleri mümkün değildir. Ancak şirkin ve müşriklerin ne olduğunu bilenler İbrahim'in saf halis tevhid dinine tabi olabilirler.

Her kim İbrahim'in dininin ne olduğunu anlarsa, müşrikleri İslam'dan çıkarması gerektiğini anlar. Tıpkı Zeyd İbn Amr ibnu Nufeyl gibi; Buhari ve başkaları şunu tahriç etmişlerdir; "Esma binti Ebi Bekir dedi ki; Zeyd sırtını Kabe'ye yaslamış bir şekilde derdi ki;

[1] Yusuf 37-38-39-40

[2] Nahl 120-121-122

[3] Hac 78

"Ey Kureyş topluluğu Allah'a yemin olsun ki aranızda benden başka İbrahim'in dininden olan yoktur."

İbn Hacer rahimehullah Fethul Bari'de şunları nakletmiştir; "Said ibn Zeyd dedi ki; Ben ve Ömer, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'e Zeyd'den sorduk. Dedi ki; Allah onu bağışlasın ve ona rahmet etsin. İbrahim'in dini üzere öldü."[1]

Şeyhulislam İbn Teymiyye şöyle demiştir;

"Bunun için şu zaruri olarak bilinmelidir ki; resuller, müşriklerin Allah'tan başkasına ibadet etmelerinden dolayı onların Allah'a ortak koşan müşrikler olduklarına karar kılmışlardır... Çünkü resuller yaratılmışları sadece Allah'a tevhid üzere ibadet edip, ona hiçbirşeyi ortak koşmamaya çağırmışlardır. İşte bu Allah'ın dinidir. Öyle ki kitapları bununla indirmiştir. Bununla resulleri göndermiştir. Genel olarak İslam budur. Öyle ki Allah öncekilerden ve sonrakilerden bundan başkasını kabul etmez. Risalet ulaştıktan sonra Allah bunu terk edeni bağışlamaz."[2]

İşte bu bütün resullerin dininin aslıdır. Allah bununla gelmeyeni bağışlamaz. Ben bu şirkleri işlemem, işleyenlere de bir şey demem diyenler bu nakilleri görmediler. Zeyd'in nasıl da kavmine aranızda benden başka İbrahim'in dini üzere olan yoktur deyişini görmediler. Bizlerde bugün Allah'a şirk koşan bu müşriklere aranızda bizden başka Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in dini üzere olan yoktur demedikçe bizim de tevhidimiz gerçekleşmiş olmaz. Allah korusun aksi takdirde dinlerinin aslını yok etmiş, müşrikler kalabalığının bir parçası olmuş oluruz. Allah'tan afiyet dileriz.

***

[1] İbn Sad (381/3)

[2] Mecmuatul Fetava 2/256

Kitabın yazarı musannif dedi ki;

و هذه : هي الأسوة التي أخبر الله بها في قوله : {قد كانت لكم أسوة حسنة في إبراهيم والذين معه إذ قالوا لقومهم إنا برءاء منكم ومما تعبدون من دون الله كفرنا بكم وبدا بيننا وبينكم العداوة والبغضاء أبداً حتى تؤمنوا بالله وحده}

İşte bu milleti İbrahimdir. Allah bunu haber vererek dedi ki; " Sizin için İbrahim ve beraberindekilerde güzel örnekler vardır. Onlar kavimlerine dediler ki; "Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan beriyiz. Sizi tekfir ediyoruz. Sizinle bizim aramızda ebedi bir düşmanlık ve buğz başlamıştır. Taki Allah'a tevhid üzere iman edinceye kadar…"[1]

Şerh eden (Allah onu bağışlasın ve firdevste ağırlasın) dedi ki;

Şeyh Hamid ibn Atik rahimehullah bu ayetin tefsiri ile alakalı şu enfes sözleri sarf etmiştir;

"Burada çok iyi akledilmesi gereken bir nokta bulunmaktadır ki '**Biz sizden(müşriklerden) ve sizin Allah'tan başka ibadet ettiklerinizden beriyiz**' Allah subhanehu ve teala, Allah'tan başkasına ibadet eden müşriklerden beraati, onların ibadet ettikleri putlarından beraatin önüne takdim etmiştir. Çünkü birincisi ikincisinden daha önemlidir. Kişi putlardan beri olur da onların kullarından beri olmazsa, kendisine vacip olan şey ile gelmiş olmaz. Ancak müşriklerden beri olursa, bu beraat doğal olarak onların ibadet ettiklerinden beri olmayı da gerekli kılacaktır.

Bu Allah'ın şu sözündeki gibidir; "**Ben sizden ve sizin Allah'tan başka dua ettiklerinizden beriyim. Rabbime dua ediyorum. Umulur ki duam ile şakilerden olmam."**[2] Aynı şekilde onlardan itizal edip uzaklaşmayı, onların ibadet ettiklerinden uzaklaşmanın önüne takdim etmiştir. Aynı şekilde Allah'ın şu sözünde söylediği gibi; " **Ne zamanki onlardan ve Allah'tan başka ibadet ettiklerinden uzaklaştı…**" aynı şekilde şöyle dedi; " **Madem ki onlardan ve Allah'tan başka ibadet ettiklerinden itizal ettiniz…**"[3] bu noktayı iyi düşün. Bu nokta sana Allah'ın düşmanlarına düşmanlığın kapısını açacaktır. Nice insanlar vardır ki şirke düşmezler, ancak şirkin ehline düşmanlık etmezler. Bu yaptıkları ile müslüman olamazlar. Böylece bütün resullerin ortak dinini terk etmiş olurlar…"

[1] Mümtehine 4

[2] Meryem 48

[3] Kehf 16

"Sonra dedi ki; '**Sizin ile bizim aramızda ebedi bir buğz ve düşmanlık başlamıştır**' "Başladı" kelimesi yani ortaya çıktı, zahir oldu demektir. Düşmanlığı buğzun önüne takdim etmesini iyi düşün. Birincisi ikincisinden daha önemlidir. Çünkü insan müşriklere buğz ederde onlara düşmanlık etmezse, bununla üzerine vacip olanı yerine getirmemiştir. Ta ki buğz ve düşmanlık hasıl olana kadar bu böyledir. Kesinlikle buğzun ve düşmanlığın açıktan olması gerekmektedir[1]. İyi bil ki buğz kalp ile alakalıdır. Onun alametleri ve onu ortaya koyacak beyyineleri olmadan kişiye fayda vermez.

Düşmanlık ile ayrılığı birleştirene kadar bu hasıl olmaz. Öyleyse düşmanlık ve buğzun zahir olması gerekmektedir. Eğer dostluk ve onlarla birleşme varsa, bu onlara karşı buğzun olmadığının göstergesidir. Bu meseleyi çok iyi düşün, bu senden birçok şüpheyi yok edecektir. Sonra dedi ki; "**Allah sizinle savaşan ve sizi yurtlarınızdan çıkarmak isteyen müşriklere iyilik yapmaktan sizi sakındırmıştır. Her kim onları dost edinirse işte onlar zalimlerin ta kendileridir**."[2] Allah onlarla dostluğu koparmak ve aralarını ayırmak için bazı fillerden bahsetti; onların bizimle dinimiz için savaşması, bu demektir ki bizimle savaşmalarının sebebi, bizim üzerinde olduğumuz dine olan düşmanlıklarıdır. İkincisi ise; müminleri diyarlarından çıkarmalarıdır.

Aynı şekilde çıkarılmalarına yardım etmektir. Kim onlara bu konuda dostluk beslerse, o zalimlerin en zalimidir. Bu ayette en açık ve zahir delillerden biri vardır ki onlara dostluk imanı nefyeden bir haramdır. Bunun için dedi ki; " **Şüphesiz Allah sizi nehyetmiştir...**" bu ayette ki şüphesiz (innema) lafzı hasrı ifade etmektedir. Açık bir şekilde yasağı ifade etmektedir. Üç tane özelliği zikretti. Ayetin devamında 'hum' onlar lafzını zikretti. Sonra tarif edatı ile muarref olan yani bilinen zülm kelimesini kullandı. Sonra da dedi ki; "**Ey iman edenler Allah'ın kendilerine gazap ettiği kavmi kendinize dostlar edinmeyin…**" Allah müminleri Allah'ın gazap ettiği kâfirlere dostluk beslemekten nehyetmiştir. Allah'ın gazap

[1] Şeyh burada imanın kemaliyetinden konuşmaktadır. İmanın aslı, kalpte bunlara buğz ve düşmanlığın bulunmasıdır. Onlara var olan buğzun her yerde ve her ortamda açığa vurulması imanın kemaliyetidir. Bu meseleyi daha iyi anlamak için bir örnek vermek gerekirse şöyle denilebilir; örneğin bir aşiret içerisindeki bir kızın İslam'ı ve tevhidi anlaması, kavminin yaptıkları şirk görüp, onların da müşrikler olduğuna itikat etmesi ve inanması, imanın aslı ve olmazsa olmazıdır. Bu olmadan iman ve İslam olmaz. Ancak bu iman eden kızın, kavmine "Siz müşriksiniz, siz kâfirsiniz. Bu yaptıklarınız şirktir. Bu yaptıklarınız küfürdür." diye ilan etmesi ise imanın kemaliyetidir. Bunu izhar etmeyen mümin değildir manası çıkmaz. Birinci bahsettiğimiz imanın aslı ile ikinci bahsettiğimiz izhar etme meselesi de vaciptir. Ancak birinci vacibi terk insanı kâfir yaparken, ikinci vacibi terk güç illeti bağlı olmasından dolayı terki ile kişiyi küfre sokmaz. Allah herşeyin en doğrusunu bilendir.

[2] Mümtehine 9

ettiği fiilleri işleyenlere müminin ihsan etmesi ve bunları yapanlara dostluk yapması kesinlikle caiz değildir. Onlara olan dostluğu imanını iptal eder."[1]

Bu güzel sözlerden sonra herhangi bir şey yazmak bu rabbani alime ve onun ilmine yapılacak saygısızlıktır. Böyle bir fiilden Allah'a sığınırız ve Allah'tan bizi de şeyhi rızıklandırdığı dinindeki derin anlayış ile rızıklandırmasını dileriz.

***

[1] Mecmuatut Tevhid'in Necdiyye 175-176

Tağut, Allah'tan Başka İbadet Edilen Herşeydir

Kitabın yazarı musannif dedi ki;

و الطاغوت : عام في كل ما عبد من دون الله ، فكل ما عبد من دون الله ، و رضي بالعبادة ، من معبود ، أو متبوع ، أو مطاع في غير طاعة الله و رسوله ، فهو طاغوت .

Tağut, Allah'tan başka ibadet edilen herşeydir. Allah'tan başka ibadet edilen ve bu ibadetten razı olan, Allah ve resulünden başka ittiba edilen, tabi olunan herşey tağuttur.

Şerh eden (Allah onu bağışlasın ve firdevste ağırlasın) dedi ki;

Şeyh burada Allah'tan başka ibadet edilen ve bu ibadetten razı olunan herşeyi kastetmektedir. Yoksa bugün bazı bozuk anlayışlı, kendilerini selefe nispet eden ama selefin anlayışından nasibi olmayan birilerinin iddia ettiği gibi Şeyh burada tağutun çeşitlerinden bahsederken, bu çeşit tağutun içerisinde müslüman olanları da var, kâfir olanları da var dememiştir. Onların bu bozuk anlayışları tağutu müslüman ve kâfir diye iki kısma ayırmak gibi bir ahmaklığın içerisine ve akılsızlığın içerisine itmiştir. Tağut, küfrettikten sonra küfürde haddini aşanların ortak adı olmasına rağmen, günümüz yöneticilerini temize çıkarıp da hapis ve sürülmek gibi bütün salihlerin hakka davetteki ortak akibetlerinden kurtulmak için saçmalıklara sapan bu insanlar, Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenleri "Müslüman Tağut" ve "Kâfir Tağut" diye ikiye ayırmışlardır. Fitne akılları başlardan alır götürür. Allah'ın saptırdığına kimse hidayet edemez.

Bunların acayipliklerinden biri de şudur ki Şeyhin bu istisnayı getirdiğine dair tek bir delilleri dahi yoktur. Sadece fasit anlayışları vardır. Oysa ki şeyh daha tağutun çeşitlerini anlatmadan önce tağutu inkarın keyfiyetini anlattı ve bırakın tağutun tekfirini, onun ehli olan ve ona ibadet edenlerin tekfirinin tağutu inkarın keyfiyeti olduğuna dair aslı karar kıldı.

Bu sapık kavim Şeyhulislam'ın şu sözünü kendilerine delil edindiler; " Tağutlar çoktur onların başlıca açık olanları beştir. Birincisi şeytandır. Zalim yöneticidir. Rüşvet yiyendir. İbadet edilen ve bu ibadete razı olandır. İlimsiz amel edendir."[1]

[1] Durerus Seniyye 1/137

Bu sözü kendilerine delil alarak dediler ki; "Bizim şeyhin bu beş çeşit tağuttan ve türlerinden bahsederken bir kısmının müslümanlar olduğunu anlatmaya çalıştığına dair delilimiz bu sözdür." dediler. Ve dediler ki; "İcma ile ilimsiz amel eden ve rüşvet yiyen kâfir değildir."

Allah'ın tevfiki ile deriz ki; Cemaluddin El-Kasimi dedi ki; "Bu babta İbn Mesud, Hasan ve İbrahim En Nehai'den şu rivayet edilmiştir ki; bu üç ayet Yahudiler ve bu ümmet için geneldir. Her kim rüşvet alır Allah'ın indirdiğini değiştirirse küfretmiş, zülmetmiş ve fısk etmiş olur."[1]

Şeyh Muhammed ibn Abdulvehhab burada rüşvet alarak Allah'ın indirdiğini değiştirenden bahsetmektedir ki, bu ümmetin icması ile bunu yapan kâfirdir. Şeyhin burada kast ettiği rüşvet yiyen kişi bu cinsten biridir.

İlimsiz amel eden meselesine gelince de burada da kast edilen Allah'tan başka rabler edinilen ruhbanlardır. İbnul Kayyum rahimehullah dedi ki; " Her kavmin tağutu Allah ve resulünden başka muhakeme olunanlardır. Ya da Allah'tan bir basiret olmadan itaat edilen ve Allah'tan başka ibadet edilenlerdir. Ya da Allah'a itaat olduğunu bilmedikleri noktalarda tabi olduklarıdır."[2]

Zalim hakime ve yöneticiye gelince de burada murad edip irade ettiği şey, Allah'ın hükmünü değiştirenlerdir. Allah herşeyin en iyisini bilendir.

Burada şeyhin irade ettiği tağutun bir özelliği ve vasfı ise akleden tağutlar olmalarıdır. Çünkü tağut tanımı yaparken dedi ki; "Bu ibadete razı olan herşeydir." Rıza için akıl gereklidir. Akıl ise ağaç, taş vb tağutlarda bulunmaz. Akledebilen tağutlarda bulunur.

Hafız ibn Ahmed El-Hakemi dedi ki; "Sonra iyi bilmelisin ki Allah'tan başka ibadet edilenler akıllı ve akılsız olanlarıdır. Ademi olabilir, cinni veya meleklerden olabilir. Bu aklı olanlarda iki kısma ayrılırlar. Bu ibadetten razı olanlar ve razı olmayanlardır. Birincisi Firavun İblis gibiler ki bunlar ve bunlara ibadet edenler cehennemdedirler. Allah subhanehu ve Teala dedi ki;

"**O tabi olanlar tabi olunanlardan azabı gördükleri vakit uzaklaşacaklardır. Aralarındaki bağların hepsi kopacaktır. Onlarda diyecekler ki bir kere daha fırsatımız olsa da sizin bizden**

[1] Mahasinut Tevil 6/1999

[2] İlamul Muvakiyn 1/50

uzaklaştığınız gibi biz de sizden uzaklaşsak. Allah onlara amellerini onlara hüsran olsun diye gösterecektir. Onlar ateşten çıkarılacak değillerdir."[1]

Allah subhanehu ve teala İblis hakkında da dedi ki;

{لأملأن جهنم منك وممن تبعك منهم أجمعين}

"Kesinlikle cehennemi senin ve sana tabi olanlar ile dolduracağım."[2]

Firavun hakkında da dedi ki;

يقدم قومه يوم القيامة فأوردوهم النار بئس الورد المورود

" Kıyamet günü kavminin önüne düşecek ve onları ateşe vardıracaktır. Ne kötü varıştır o varış."[3]

وقال الذين كفروا ربنا أرنا اللذين أضلانا من الجن والإنس نجعلهما تحت أقدامنا ليكون من الأسفلين

"Kâfirler dediler ki; Rabbimiz bize insanlardan ve cinlerden bizi saptıranları göster. Biz onları ayaklarımızın altına alalım da onlar aşağılıklardan olsunlar."[4]

ويوم يحشرهم جميعا يا معشر الجن قد استكثرتم من الإنس وقال أولياؤهم من الإنس ربنا استمتع بعضنا ببعض وبلغنا أجلنا الذي أجلت لنا قال النار مثواكم خالدين فيها إلا ما شاء الله

"Onları toplu olarak haşredeceği gün; Ey cinler topluluğu siz insanlardan çoğunu saptırdınız. İnsanlardan dostları diyecek ki; Rabbimiz bir kısmımız bir kısmımızdan faydalandı ve senin bize belirlediğin ecel bize ulaştı. Dedi ki; Ateş varacağınız yerdir. Orada Allah'ın dilediği kadar ebedi kalacaksınız."[5]

İkinci kısım ise; kendisine Allah'tan başka ibadet edilen, kendisi Allah'a itaat eden ve bu ibadete razı olmayandır. İsa ibn Meryem, Üzeyr, melekler ve diğerleri gibilerdir. Onlar

[1] Bakara 166

[2] Sad 85

[3] Hud 98

[4] Fussilet 29

[5] Enam 128

onlardan dünya ve ahirette beridirler. Allah subhanehu ve Teala Meryem oğlu İsa hakkında şöyle söyledi;

إذْ قال الله يا عيسى بن مريم أأنت قلت للناس اتخذوني وأمي إلهين من دون الله قال سبحانك ما يكون لي أن أقول ما ليس لي بحق إن كنت قلته فقد علمته تعلم ما في نفسي ولا أعلم ما في نفسك إنك أنت غلام الغيوب

"Allah, Meryem oğlu İsa'ya dedi ki "Sen mi dedin ki insanlara beni ve annemi Allah'tan başka iki ilah edinin" dedi. Dedi ki "Seni tenzih ederim. Benim hakkım olmayan bir şeyi ben söyleyemem. Ben eğer söylese idim sen bunu bilirdin. Sen benim nefsimde olanı bilirsin, ben senin nefsinde olanı bilemem. Sen gaybları bilensin."[1]"[2]

Aynı şekilde sünnette ve sahabenin üzerinde olduğu anlayışa muhalif olan fikirlerde İbnul Kayyum rahimehullah'ın da zikrettiği gibi tağuttur;

" (24.fasıl) 4 tağutun zikrine gelince tevil ashabının yerlebir ettiği akılları ile ölçtükleri Kur'an'ın hürmetini bitirdikleri ve imanın resimlerini sildikleri batıl sözleridir. Onlar şöyle dediler; "Şüphesiz Allah'ın ve resulünün sözleri lafzi delillerdir, ilim ifade etmez ve bununla yakın hasıl olmaz."[3]

Kuran ve sünnete muhalif olan bütün görüşler de tağut kapsamındadır. Lailaheillallah diyen tekfir edilmez gibi batıl görüşler ya da kendini İslam'a nispet eden, küfür işlese de tekfir edilmez gibi batıl görüşler, sözler ve bidatlar da büyük tağutlardır. Bugün insanları hakiki dini anlamaktan alıkoydukları için tağutturlar.

***

[1] Maide 116

[2] Mearicul Kabul 2/486

[3] Savaigul Mursele 2/632

Müellif rahimehullah dedi ki;

و الطواغيت كثيرة ، و رؤوسهم خمسة .
الأول : الشيطان ، الداعي إلى عبادة غير الله ، والدليل قوله تعالى : (ألم أعهد إليكم يا بني آدم أن لا تعبدوا الشيطان إنه لكم عدو مبين)[يس 60].

Tağutlar çoktur başlıcaları beştir;

Birincisi; Allah'tan başkasına ibadete çağıran şeytandır. Delili de Allah'ın şu sözüdür; " Ey ademoğlu! Ben size şeytana tapmayın demedim mi? O sizin apaçık düşmanınızdır."[1]

Şerh eden (Allah onu bağışlasın ve firdevste ağırlasın) dedi ki;

İblis en büyük tağuttur. Çünkü Allah'tan başka ibadet edilen odur. Ancak şeytana akılsız bir grup sataniştten başkası ibadet kastı ile ibadet etmez. Ancak insanların çoğu şeytana, ona ibadeti irade etmeden ibadet ederler. Bunu biraz daha açacak olursak şöyle dememiz mümkündür. Şeytan her meselede kendini Allah'a benzetmeye çalışır. İşte bu yüzdendir ki 'Allah'ın arşı suyun üzerindedir' ayeti nedeni ile o da kendi arşını suyun üzerine koyar. Sahih bir hadisde Nebi sallallahu aleyhi ve sellem demiştir ki " Şeytan tahtını hergün denizin üzerine koyar ve seriyelerini insanları azdırmaları için insanlara gönderir…"[2]

Aynı şekilde Allah bütün insanlara din göndermiştir. Bunu resulleri ile göndermiştir. Kitaplar indirmiştir. Allah subhanehu ve teala'ya her meselede kendini benzetmeye çalışan İblis bu meselede de yine iş başına koyulmuştur.

Bugün yeryüzünün dört bir yanında istisnasız her yerde insanların kendi hevalarından yazdıkları, Allah'ın delil indirmediği şeyleri kendilerine din(hayatlarını düzenleme şekli) kıldıkları kitaplar vardır. Buna bazen Amerika anayasası, İsviçre anayasası veya hangi ülkede bu kanunlar yapıldı ise o ülkenin adı ile anılaraktan kendilerine şeriatlar ve kitaplar koymuşlardır. Her ne kadar onlar bunlara din, kitap ve şeriat demeseler de, bunlar hakikatte birer din, birer kitap ve birer şeriat olmuştur. İşte bu yönden de dikkatli bir şekilde baktığımız zaman göreceğiz ki, bu sahte kitapları asılda yazan tek bir kişidir. Sahte kullarına vahyeden şeytandır. Her ne kadar bir ülke de yasak olan diğer ülkede yasak olmasa da her ne kadar farklı olsa da kanunları kullarına vahyeden iblistir. O yüzden bu sahte şeriatların koyucusu

[1] Yasin 60

[2] Ahmed ve Tirmizi

iblisdir ve o da ibadet edilen sahte ilahtır. O yüzden en büyük tağuttur. Onun ve zürriyetinin şerrinden kendimizi, ehlimizi ve çocuklarımızı Allah'ın tam kelimelerine sığındırırız.

Şeyhulislam İbn Teymiyye rahimehullah dedi ki; " Her kim Allah'ın emrettiğini terk ederek hevasına tabi olursa, ona ibadet etmiş olmaz. O şeytana ibadet etmektedir. Tağuta ibadet etmektedir. Allah yahudilerden haber verdi ve onların tağuta ibadet ettiklerini belirtti. Allah onlara lanet etti. Onlara gazaplandı. Onları maymunlar ve domuzlar kıldı. Bu kelime (tağut) cins bir kelimedir. Şeytan, putlar, kahinler, dirhem, dinar vb herşey bunun manasına girmektedir. Allah subhanehu ve Teala dedi ki;

{أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ}

وَقَالَ {نَبَذَ فَرِيقٌ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ}

"Kitaptan kendilerine pay verilenleri görmedin mi? Onlar tağuta ve cibte iman ediyorlar."

"Kendilerine kitap verilenler Allah'ın kitabını arkalarına attılar. Sanki onlar bilmiyorlar."

Onlar müminlere karşı en şiddetli düşmanlığı olanlardır. Hristiyanlardan daha şiddetlidirler. Onların küfrü daha katıdır. Onlar kendilerine gazap edilenlerdir. Bunun için denildi ki onlar ateşte hristiyanlardan daha aşağıdadırlar. Yahudiler, Mesihe ve annesine ibadet etmediler ama iftira ettiler. Bu yüzden onların küfrü hristiyanlardan daha katıdır. O yüzden Allah kıyamet gününe kadar onları hristiyanların altında kıldı. Hristyanlar müşriklerdir, Allah'a ibadet ederler, ona ortak koşarlar. Yahudiler ise Allah'a ibadet etmezler. Bilakis onlar ibadeti terk ederler ve müstekbirlenirler. Onlara hevalarına uymayan her resul geldiğinde bir grup yalanladı. Bir grup da öldürdü. Bilakis onlar hevalarına tabi oldular. Şeytana ibadet ettiler. Nebi sallallahu aleyhi ve sellem ve müminler, yahudilerin ibadet ettiklerine ibadet etmezler."[1]

Şeyh Muhammed Emin Şenkiti dedi ki; " Allah'ın teşrisinden başka teşriye tabi olmakta murad edilen şeytana ibadet etmektir.

[1] Mecmuatul Fetava 16/565-566

{ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يا بني آدَمَ أَن لاَّ تَعْبُدُواْ الشيطان إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ وَأَنِ اعبدوني هذا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ } [يس : 60-61]

“Ey Ademoğlu! Ben sizden Şeytana ibadet etmeyin diye söz almadım mı. Şüphesiz o sizin apaçık düşmanınızdır. Bana ibadet edin. İşte bu benim dosdoğru yolumdur.”

Allah subhanehu ve teala’nın nebisi İbrahim as hakkındaki sözü de şöyledir;

{ إِن يَدْعُونَ مِن دُونِهِ إِلاَّ إِنَاثاً وَإِن يَدْعُونَ إِلاَّ شَيْطَاناً مَّرِيداً

“**Sizin ondan başka ibadet ettikleriniz …… ve dua ettikleriniz inatçı şeytandır.”**

Yani ancak şeytana ibadet ediyorlardı. Yani onun yaptığı teşriye itaat ederek ibadet ediyorlardı. Bunun için Allah masiyetleri süsleyenlere itaat edenler için ortaklar dedi ve haber verdi ki;

{ وكذلك زَيَّنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ المشركين قَتْلَ أَوْلاَدِهِمْ شُرَكَآؤُهُمْ }

“**Müşriklerden çoğuna ortakları tarafından çocuklarını öldürmek süslendi.”**[1]

Nebi sallallahu aleyhi ve sellem de bu hakikati Adiy ibn Hatim’e Tevbe suresi 31. Ayetin tefsiri hakkında sorduğunda bunu beyan etmişti. Onlar Allah’ın haramlarını helal, helallerini de haram kıldıklarında onlara tabi oldular. İşte bu onların onları kendilerine rab edinmeleri idi. Bu meselede daha açık bir delil de şudur; Allah subhanehu ve teala Nisa suresinde Allah’ın şeriatından başkasına muhakeme olmak isteyenlerin Allah’a iman iddiasında olmalarına taaccub etmektedir. İşte bunun sebebi şudur ki tağuta muhakeme olmayı irade edip, Allah’a iman iddiasında olmak yalanda ki en mubalağalı şeydir ve bu yüzden taaccup etmiştir.

{ أَلَمْ تَرَ إِلَى الذين يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُواْ بِمَآ أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن يتحاكموا إِلَى الطاغوت وَقَدْ أمروا أَن يَكْفُرُواْ بِهِ وَيُرِيدُ الشيطان أَن يُضِلَّهُمْ ضَلاَلاً بَعِيداً]

“O sana ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini zannedenleri görmedin mi? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Oysa ki onu reddetmek ile emrolunmuşlardı. Şeytan onları apaçık bir sapıklık ile saptırmak istiyor.”[1]

[1] Enam 137

İşte bu semavi naslar bize gayelerin gayesini açıklıyor. Şüphesiz şeytanın dostlarının dili ile koyduğu bu sonradan konan kanunlar, Allah'ın resulünün dili ile gönderdiği şeriata muhaliftir. **Bunların küfründe ve şirklerinde şüphe yoktur. Ancak Allah kimin basiretini köreltti ise ve vahyin nurunu kalbinden aldı ise göremez**."[2]

Bugünkü kanunlara tabi olanlar şeytanın kullarıdır. Kanun koyanların cinsi ise iblisin cinsindendir. Onlar en büyük şeytanlardır.

***

[1] Nisa 60

[2] Edvaul Beyan 3/259

Kitabın yazarı musannif rahimehullah dedi ki;

الثاني : الحاكم الجائر ، المغير لأحكام الله تعالى ، و الدليل قوله تعالى : (ألم تر إلى الذين يزعمون أنهم آمنوا بما أنزل إليك وما أنزل من قبلك يريدون أن يتحاكموا إلى الطاغوت وقد أمروا أن يكفروا به و يريد الشيطان أن يضلهم ضلالاً بعيداً)[النساء 60]

İkincisi; Allah'ın ahkamını değiştiren zorba yöneticidir. Bunun delili şudur; " O sana ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini zannedenleri görmedin mi? Onlar tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Oysa onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları apaçık sapıklık ile saptırmak istiyor."[1]

Şerh eden şarih dedi ki;

Allah'ın şeriatını değiştirmek iki şekilde olur;

Birincisi; insanın bile bile Allah'a iftira ederek onun şeriatını değiştirmeye kalkmasıdır ki, kişinin Allah'ın içki içmeyi vacip kıldığını iddia etmesidir ve bilir ki Allah onu haram kılmıştır. Allah'ın vacip kılmasına rağmen kâfirlerle cihadın haram olduğunu söylemesi gibidir. Bu sapık görüşlerini de Allah'ın şeriatına nispet eder. İşte bunun hakikati zındıklıktır.

Deriz ki; bunda tafsilat vardır;

Eğer bu hüküm tevhidin zatına muhalif ise mesela kabirlerden yardım dilemek, onlara dua etmek, onlar için kurban kesmek, demokratik teşrilere ortak olarak teşri yetkisini oy yolu ile Allah'tan alıp başkasına vermek gibi olursa işte bu müşriktir. Cehaletle mazeretli olmaz ve onun bozuk anlayışından dolayı mazur sayılmaz. Ancak bu yaptığından dolayı öldürülmesini, kanının ve malının helal sayılmasını gerekli kılar mı? Hayır, kendisine, kişiye hüküm tatbik edilmeden önce tevbeye çağırma manasına gelen hüccet ikamesi yapılana kadar bu bahsettiğimiz azabı hak etmez.

İkinci olarak eğer bu hüküm tevhide muhalif değilse, ancak subutu kati olan ahkamdan ise tıpkı içkinin haramlığı gibi, domuz eti gibi ise burada da hüküm iki kısma ayrılır; dinden bilinmesi zaruri olanlar yada hafi (gizli) olanlardır.

Eğer dinden bilinmesi zaruri olanlar kısmından ise; içkinin haramlığı, zinanın haramlığı orucun ve 5 vakit namazın farziyeti gibi meseleler de ise burada da tafsilat vardır. Eğer

[1] Nisa 60

alimlerden ve müslümanlardan uzak bir beldede ise, İslam'a yeni girdi ise ve İslam'dan uzak bir beldede yaşıyor ise bu özürlerden dolayı hüccet ikame edilene kadar dinden çıkmaz, kâfir olmaz. Ancak bunlar az önce de zikrettiğimiz gibi sadece vacipler ve haramlar noktasındadır. Ancak az önce zikredilen özürleri yok ise kâfir ve mürteddir.

Eğer bu hüküm hafi meselelerde ise; örneğin Mutezile'nin, Haricilerin, Mürcienin, ve Eşariler ve benzerlerinin bidatı gibi gizli bidatlardan ise ancak bu bidatlar aşırı olmayan bidat sahipleridir ki, bunlara beyan edilmeden hüccet ikame edilmeden tekfir edilmez. Ancak inat eder, irad ederse işte o zaman tekfir edilir.

Ancak her kim Allah'ın hükmünü kast etmeden hata ile değiştirirse, Allah'ın hükmüne isabet ettiğini zannederse işte bu bidatçıdır, sapıktır ve bunun tekfiri hakkındaki hüküm de yukarıda geçtiği gibi aynı tafsilata sahiptir.

Şeyhulislam İbn Teymiyye dedi ki; " İşte bu eğer hafi sözlerde ise böyledir. Denilir ki hata etmiştir ve sapmıştır. Sahibinin ikame edildiğinde tekfir edileceği hüccet kaim kılınmadan tekfir edilmez. Ancak birçok taife zahir meselelerde sıkıntılara düşmüşlerdir. Özel ve genel müslümanların, müslümanların dininden olduğunu bildiği meseleler de hatalara düşmüşlerdir. Bilakis Yahudi ve Hristiyanlar bile bu meselelerin İslam dininden olduğunu bildikleri meselelerdir. Onlar bilirler ki Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem bununla gelmiştir ve buna muhalefet edeni tekfir etmiştir. Tıpkı Allah'tan başkasına ibadet etmeyi ve ona hiçbir şeyi ortak koşmamak meselesi, Allah'tan başka meleklere, güneşe, aya, yıldızlara, putlara ve başkalarına ibadet etmek gibi meselelerdir. İşte bunlar İslam'ın en açık şiarlarıdır. Aynı şekilde 5 vakit namaza icabet etmek onun durumunu yüceltmek, ya da yahudilere, hristiyanlara, müşriklere ve yıldızlara tapanlara düşmanlık etmek gibi meselelerdir. Ya da fuhşiyatların haram olması, faizin haram olması, içkinin haram olması, kumarın haram olması ve benzeri meseleler gibidir."[1]

Bu sözde de çok açık bir şekilde ortaya konulmuştur ki meselelerin bir taksimatı mevcuttur. Bu tafsilattan haberi olmayanlar ya mürcie ya da harici olmanın kapısını çalmışlardır. Bir takımlarının her türlü meseleyi zahir mesele kılması, bir takımlarının da müşrikleri mazur kılmak için her meseleyi hafi meselelere soktuğu şu vakitlerde bidatçılar hergün yeni bidat görüşlerini ortaya atmaktadırlar. Öyleyse tam da bu noktada zahir ve hafi meselelerin sınırlarını çizmekte çok büyük önem vardır. Genel olarak ulema zahir ve hafi meselelerin sınırlarını şöyle belirlemişlerdir;

[1] Mecmuatul Fetava 4/54

Açık Olan Meseleler Kapsamına Girenler:

1- Ulûhiyyet tevhidi; buna ibadet tevhidi, tevhidu'l-kast veya ameli tevhid'de denilir. Bu, Allahu teala'nın, uğruna resullerini gönderip kitaplarını indirdiği şeydir.

İmam İbn Teymiyye şöyle der: "Tek olan Allah'a ibadet, dinin aslıdır. Bu, Allah'ın resullerini gönderip kitaplarını indirdiği tevhiddir. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Senden önce gönderdiğimiz peygamberlerimize sor! Rahman'dan başka ibadet edilecek ilahlar kılmış mıyız?"**[1] Aynı şekilde açık olan meselelere ulûhiyet tevhidi de girer.

2- Mükellefin cehaleti ile mazur olamayacağı açık meselelere, kişiyi İslam dininden çıkaran büyük şirklerde girer. Örneğin Allah'ın dışında kabirlere vb. ibadet, dua, adak vb. yapılan diğer ibadetler. Bunların büyük şirkten olduğunu şu imamlar ifade etmişlerdir: Şeyhu'l-İslam İbn Teymiyye, "Ed-Durru'n-Nadid" adlı kitabında imam Şevkani, Şeyh İshak b. Abdurrahman, Şeyh Muhammed b. Abdulvahhab, Şeyh Süleyman b. Abdullah ve diğerleri. İnşallah ileriki bölümlerde onların sözlerini aktaracağız.

3- Dinde bilinmesi zorunlu olan meseleler, (başka bir tabirle mütevatir ve açık olan hükümler) örneğin: namaz, zekât, hac, oruç, zina ve içkinin haramlığı… Bunlarda da cehalet özür değildir. Ancak yeni İslam'a girmiş ya da uzak bir bölgede yetişmiş kimseler bundan istisna edilirler. Bu kimseler, cehaletlerinden dolayı değil, delile ulaşamadıklarından ve öğrenme imkânına sahip olamadıklarından mazur olurlar. Zira öğrenme imkânı olduğu sürece bu tür meselelerde cehalet mazeret değildir.

İlim ehlinden bazıları, insanların genelinin iştirak ettikleri furû meselelerde ve İslam'ın bazı şiarlarında cehalet iddiasının kabul edilmeyeceğini söylemişlerdir. İmam Suyuti rahimehullah şöyle der: "İlminde insanların çoğunluğunun müşterek olduğu haramlarda cahil olan kimsenin mazereti kabul edilmez. Ancak yeni İslam'a giren veya âlimlerden uzak bölgelerde yetişen kimseler bundan istisna edilirler. Bunun örneği; zinanın, öldürmenin, hırsızlığın, içkinin haramlığı, namazda konuşma, orucun yenilmesi, bir kişinin cinayet suçunu işlediğine dair şahitlik yapan kimsenin öldürülmesi durumunda, şahit şahitliğinden döner ve diğer şahitle birlikte: 'Biz yalan söyledik. Bu adamın bizim şahitliğimizle öldürüleceğini

[1] Zuhruf: 45

zannetmiyorduk' iddiaları kabul edilmez. Çünkü bu tür meseleler insanların avamına kapalı değildir."[1]

İmam Zaynuddin İbn Recep el-Hanbelî, İmam Suyuti'nin söylediklerini onaylayarak şunları söyler: "Daru'l İslam'da Müslümanların arasında yetişen bir kimse, zina eder ve zinanın haramlığını bilmediği iddiasında bulunursa bu sözü kabul edilmez. Zira halinin zahiri onu yalanlamaktadır. Asıl olan bunu bilmemesi olsa bile uygulama bu şekilde yapılır."[2]

İmam Nevevi rahimehullah sahabe asrında zekâtı vermeyenlerle kendi zamanında zekat vermeyenleri birbirinden ayrı tutarak şunları söylemektedir: "Eğer bahsettiğin şekilde zekâtı vermeyen grubun durumunu nasıl tevil edipte onları bağilerden saydın? Zamanımızda Müslümanlardan bir grup zekâtın farzlığını inkâr edip onu vermekten imtina ederlerse onların hükümleri de bağilerin hükümleri gibi mi olur?' denilirse şöyle deriz: Hayır, bu zamanda zekâtın farzlığını inkâr eden bir kimse Müslümanların icması ile kâfir olur. Bu ikisi arasındaki fark; onların, bu zamanda bulunmayan bazı nedenlerle mazur olabilecekleridir.

- Nesh ile şer'i hükümlerde değişikliğin olabileceği döneme çok yakın olmaları

- O insanlar dini meselelerin cahilleri idiler. Daha henüz İslam'a yeni girmişlerdi ve içlerine giren şüpheden dolayı mazur oldular. Bugün ise İslam yaygınlaşmıştır. Müslümanlar arasında zekâtın vacip oluşu neredeyse herkes tarafından bilinmektedir. Hatta avam ve özel insanlar, âlimler ve cahiller herkes bunu bilmektedir. Hiç kimse bunu inkâr ederken yaptığı tevilden dolayı mazur olamaz."[3]

Yine Şevkani rahimehullah şunları söylüyor: "Halk arasından namazı terk eden bir kimse kâfirdir. Aynı şekilde namazın ancak kendisiyle tamamlanabildiği rükün ve zikirlerini yerine getirmeyen kimsede onun hükmündedir. Zira bu kimse, üzerine gerekli olan en önemli farzları ve en önemli vacipleri ihlal etmiştir. Hâlbuki bu kimse, -ona namazı öğretecek kimselerin ve imkânın bulunmasına rağmen- namazın ancak onunla sahih olabileceği şeyleri bilmemektedir."[4]

İşte bu sözlerde de açıkça görüldüğü gibi zahir meselerin zahirliği ve hafiliği insanların o delilleri ne kadar idrak edip edemediği ile alakalı değil, şeriattaki o aslın açıklığı ve kapalılığı

[1] El-Eşbah ven-Nezair; Suyuti: 220

[2] El-Kavaid fi Mezhebi'l-İmam Ahmed; İbn Receb: s.323

[3] Şerhi Müslim, İmam Nevevi; 1/205

[4] Er-Resailul-Zehebiyye fi İhyai Sünneti Hayri'l-Beriyye; s.29

ile alakalıdır. Eğer bugünkü insanların yaptıkları gibi ibadetin birçok çeşidini Allah'tan başkasına sarf ederek zahir meselelerin ilki olan uluhuyyet tevhidini bozan, insanları cehennem ve cennet ehli diye ikiye ayıran tevhid olan ibadet tevhidini eksilten bu insanların, delillerden uzak olması ile bu mesele hafi mesele olmaz. Bu mesele şeriatta aslı çok açık olan ancak Allah'ın kalbini körelttiği kimsenin göremeyeceği en zahir meseledir.

Hafi meselelere gelince;

Kapalı Olan Meselelerin Kapsamına Girenler:

Hüccetin ikame edilmesinin, beyanın ve açıklamanın gerekli olduğu kapalı meselelere gelince bunun kapsamına şu konular girebilir:

1- İsim ve sıfat meseleleri. Bu konuda imam Şafii şunları söyler: "Allahu teala'nın, hiç kimsenin reddedemeyeceği isim ve sıfatları vardır. Hüccet kendisi için sabit olduktan sonra buna muhalefet eden kişi kâfir olur. Ancak bu kimse hüccet ikame edilmeden önce cehaleti ile mazur olur. Çünkü bunların bilinmesi ne akılla, ne düşünmeyle ne de fikir yürütmeyle idrak edilemez. Bu sıfatları ispat eder ve teşbihi Ondan nefyederiz. Tıpkı **"Onun misli gibi hiçbir şey yoktur**"[1] sözü ile kendi nefsini misillerden nefyettiği gibi."[2]

2- Ehli sünnet ve'l-cemaat'in itikadına ve şer'i nasslara muhalif olan fırkaların itikatları; örneğin mürcie veya Ehli sünnet'e muhalif olan diğer fırkaların, Allah'ın sıfatları, kader ve iman gibi meselelerde düştükleri hatalar gibi. Bazı âlimler bunları, "nazari meseleler" ya da "Ehli sünnet ile muhalif fırkalar arasında tartışma konusu olan meseleler" olarak adlandırmışlardır.

Bu konuda Şeyhu'l-islam İbn Teymiyye şunları söylüyor: "Bu konu incelendiğinde görülecektir ki; bazı sözler küfür olabilir. Örneğin Allah'ın konuşmayacağını söyleyen ve ahirette görmeyeceğini iddia eden Cehmiyyeler gibi. Ancak bazı insanlara bunun küfür olması kapalı olabilir. Genel anlamda bu sözü söyleyenin küfrü açıklanılır. Selefin: "Kuran mahlûktur

[1] Şura: 11

[2] Bunu Zehebi "El-Uluvvu Lil-Aliyyi'l-Ğaffar, İbn Kayyim "İctimau'l-Cuyuş", İbn Hacer'de "Fethu'l-Bari"de nakletmişlerdir. Burada kapalı meseleler kapsına giren konulardan söz ederken Ehli sünnet ile diğerleri arasında anlaşmazlıklar çıkan; İstiva, Uluv ve ru'yet gibi konularında kapalı olan meselelere girdiğini ancak rububiyetin levazımlarından olan Kudret ve ilim gibi sıfatların ise Rububiyet tevhidi ile alakalı olduğundan dolayı açık olan meselelere girdiğini belirtmeliyiz. Rububiyetle ilgili sıfatlarda cahil bir kimsenin mazur olmayacağı ile ilgili olarak Karafi'nin "El-Furuk" adlı kitabına müracaat edilebilir.

diyen kâfir olmuştur, Allah ahirette görülmeyecektir diyen kâfir olmuştur" sözlerinde olduğu gibi. Daha önce geçtiği üzere, muayyen şahıs hüccet ikame edilene kadar tekfir edilmez.[1]

İmam İbn Kayyim rahimehullah , İslam'ın aslına muvafık olup bazı usullerinde muhalif olan, -örneğin Hariciler, Mutezile, Kaderiye, Cehmiyye ve Mürcie gibi- fırkalardan bahsederken şunları söylüyor: "Bunlar, kısımlara ayrılırlar; bazıları: basiretsiz cahillerdir ki bu kimseler, eğer öğrenme kudretleri yoksa tekfir veya tefsik edilmez, şahitlikleri de reddedilmez."[2]

Gördüğün gibi bu nasslar, İslam'ın aslına muvafık olup ancak bazı itikadi usullerde muhalif olan bidat ehlinden bahsetmektedir. Bu meseleler, hüccet ikame edilmediği sürece cahilinin veya inkâr edenin tekfir edilemeyeceği kapalı olan meselelerden sayılırlar. Örneğin Mutezilelerin, şefaat, sırat, havuz, kulun kendi fiillerini yaratması vb. âlimlerin kapalı olan sözlerden sayıp belirlediği diğer meselelerde muhalefete düşmeleri gibi.

3- İnsanlar arasında yaygın olmayan ve dinde bilinmesi zorunlu olmayan füru meseleler.

Bu konuda İmam Nevevi şunları söyler: "Dinde üzerinde icma olunan meseleler, örneğin beş vakit namaz, Ramazan orucu, cünüplükten gusletmek, zinanın, içkinin ve zevatul-meharimden olan akrabalarla evliliğin haramlığı vb. hükümleri inkâr edenin durumu da aynıdır. Ancak İslam'a yeni girmiş, sınırlarını bilmeyen kimse bundan istisna edilir. Zira bu kimse bunlardan bir şeyi inkâr edecek olursa tekfir edilmez ve onun yolu, din isminin üzerinde devam ettiği kimselerin yolundadır. Eğer var olan icma, yalnızca özel bir kesim tarafından biliniyorsa, örneğin kadının halası veya teyzesi üzerine evlenmesi, kasıtlı olarak öldüren kimsenin mirasçı olamayacağı, nenenin mirastan altıda bir pay alacağı vb. meseleleri inkâr eden bir kimse tekfir edilmez. Bilakis insanlar arasında ilmi yaygın olmadığından dolayı mazur sayılırlar."[3]

---

[1] El-İmanu'l-Avsat: s.161

[2] Bunu, Kasimi tefsirinde nakletmiştir.

[3] Şerhi Müslim, Nevevi: 1/205

Mülahaza: Açık ve kapalı olan meseleler, şeklindeki taksimatın üzerine bazı eklemelerde bulunmak konunun tamamlanması açısından faydalı olacaktır. Zahiri olan meseleler: Delilleri meşhur ve açık olan meselelerdir. Bu meselelere, tevil veya karışıklık giremez. Ehli sünnet ile diğerleri arasında bu meselelerde ihtilaf vuku bulmamıştır. Bundan farklı olarak, kapalı olan meseleleri; havastan başkası genelde bilemez. Bu meselelerde Ehli sünnet ile diğerleri arasında ihtilaf vuku bulmuştur. İmamlardan bazıları bu konularda yanılgıya düşmüştür. Büyük muhakkik âlimlerin dışında bu konularda genelde hatadan korunulamamıştır. Bunlar; İman - Sıfat – Kuran'ın yaratılması gibi meselelerdir. Açıklığın ve gizliliğin göreceli bir mesele olmasına gelince, bu başka bir

Ancak ikinci çeşit Allah'ın ahkamını değiştirme meselesine gelince ise; ister cüzzi bir kısmını, isterse de mutlak bir şekilde aslı Allah'tan başkasından ise, mesela içki içmek vergi vermek sureti ile caizdir denilirse ve bu çoğunluğun görüşüdür veya meclisin görüşüdür diye yani aslı Allah'ın dinine değilde, toplumların aralarından seçtikleri vekillerin oluşturduğu meclislerin kararlarına göre hareket ediliyorsa, işte bu karar meclislerinde alınan hükümler Allah'ın dininden değildir. İşte bu Laikliğin hakikatıdır. İşte bu rububiyyetteki en büyük şirktir. İşte bu küfür lanetlik firavunun küfrüdür. Allah subhanehu ve teala firavunun şöyle dedigini naklederek dedi ki;

{قَالَ لَئِنِ اتَّخَذْتَ إِلَهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ}

" Benden başka ilah edinirsen seni hapsedilenlerden kılacağım."

Malumdur ki firavun kimseye kendisine secde etmesini ve ruku etmesini emretmemiştir. Yada kendisine adaklar adamalarını veya kendisine kurban kesilmesini talep etmemiştir. Onun istediği şey şu ayette zirkedilendi;

{ قَالَ فِرْعَوْنُ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَى وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ}

"Sizin benim görüşümden başka görüşünüz olamaz. Ben sizi doğru yola irşad ediyorum."

Şeyhulislam ibn Teymiyye rahimehullah dedi ki; " İyi bil ki şirk, Allah'a yapılan isyanlar içerisindeki en büyük günahtır. "Allah kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz bundan gayrısını da dilediğine bağışlar." Aynı şekilde iki sahih'de de şu rivayet edilmiştir ki Nebi sallallahu aleyhi ve sellem 'e ' Hangi günah en büyüktür?' diye soruldu. Dedi ki; " Seni yaratmasına rağmen Allah'a ortak koşmandır." Nid edinmek ortak kılmak demektir. Allah dedi ki; " Bile bile Allah'a ortaklar kılmayın." "Allah'ın yolundan alıkoymak için ona ortaklar edindiler. De ki küfrünüzde birazcık oyalanın. Çünkü sen cehennem ashabındansın.

---

kaideyle ilgilidir ki buda bir ilmin kapalılığının ve meşhur oluşunun bir mekândan başka mekâna değişiklik arz etmesi veya ilmi elde etme imkânının oluşması kaidesi altındadır.

Âlimler arasında bu tür meseleleri özel olarak ele alan bazı kitaplara işarette bulunmamız yerinde olacaktır. Konuyla ilgili olarak şu kitaplara müracaat edilebilir: "El-İntisar li-Hizbillahi'l-Muvahhidin" (s.10) "El-Furuk" Karafi, Nazariyyetu daruretuş-şeriyye: (s.118-119) yine (2/148) "Şerhu Fıkhu'l-Ekber": (s.230) "Haddu'l-İslam" (s.566) "Mecmuatu'l-Mesailu'l-Mahmudiyye": (s.15-16) "Ed-Diyauş-şarig" İbn Sahman: (s.170) "Mecmuatu'l-müellefatu şeyh Muhammed b. Abdulvahab: (s.159-160) "Risaletu hükmü tekfiru'l-muayyen: (s.15) "El-Veciz" Şeyh Abdulkerim Zeydan: (s.118-119)

” **Her kim Allah’ın rububiyetinde ve uluhiyyetinde ona ortak kılarsa ,Allah’ın hakkı olan bir şeyde ümmetin icması ile kâfir olmuştur**.”[1]

Uluhiyyetin ve rububiyyetin gerekliliklerinden olan ve sadece Allah’ın hakkı olan kanun koyma, yardım dilenilen olma ve kendisine sığınılan olma hasletlerini Allah’tan başka hak etmeyen mahluklara vermek, yeryüzündeki şirkin ta kendisidir. İşte bu şirkleri işleyenler de ümmetin icması ile kâfirdirler. Bunların bu apaçık şirklerine rağmen onların müslüman olduklarını söyleyenlerin vay haline. Size de Allah’tan başka taptıklarınıza da yazıklar olsun. Akletmez misiniz?

Şeriat Mahkemesi Olmadığında Tağutlara Muhakeme Caizdir Meselesi:

İşte bu en büyük batıllardandır. İki sahihte Nebi sallallahu aleyhi ve sellem ’den şu rivayet edilmiştir;

Nebi sallallahu aleyhi ve sellem gece namazında şöyle derdi; “… Allah’ım sana teslim oldum. Sana iman ettim. Sana tevekkül ettim. Sana yöneldim. Sana muhakeme oldum…”[2]

Allah Resulu aleyhisselatu vesselam burada muhakeme olmayı tevekkul, yönelmek ve teslim olmak gibi ibadetlerle zikrederek, bunun da ibadet olduğunu ortaya koymuştur. Eğer biz, birileri gibi Allah’ın şeriatına muhakeme olmadığında tağuta muhakeme olmanın caiz olduğunu farzetsek bile bugün mümkün değildir. Çünkü Allah’ın hükmü her zaman ve her daim ilim ehlinin kitaplarında var olduğu gibi mevcuttur. O yüzden olmadığında caizdir diyenlerin görüşlerinin batıllığı gören gözler için açıktır.

Eğer denilirse ki burada kastettiğimiz Allah’ın hükmünün var olması, sultanın ve gücün bir beldede müslümanlarda olması meselesidir. İşte bu vakit bizde deriz ki, hicret etmeden önce Mekke’de müşriklerle aralarında o kadar anlaşmazlık geçen müslümanlar tağutun hükmüne başvurmadılar. Onların mahkemelerından yardım dilemediler.

{ أَفَغَيْرَ اللَّهِ أَبْتَغِي حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ}

[1] Mecmuatul Fetava 1/88

[2] İbn Abbas’tan Sahihu Buhari

"Allah size kitabı ayrıntılı olarak indirmişken ben Allah'tan başka bir hakem mi arayacağım? Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler, Kuran'ın gerçekten rabbin tarafından indirildiğini bilirler. Sakın kuşkulananlardan olma."[1]

İşte bu apaçık gösteriyor ki Müslüman Allah'tan başka hakem'e muhakeme olamaz. Tabii ki denilirse ki şeriata da muhakeme olsa bir kişi sonuçta müslüman bir alime muhakeme oluyor Allah'a değil. Deriz ki, o alimin mastarı Allah'ın şeriatı olduğu için kişinin imanı muhakeme olduğu o ilim ehline değil, mastarı olan kitabadır ki, o da Allah'ın bize gönderdiği dinin ta kendisidir. Eğer insan tağuta muhakeme olursa, oradaki hakimin kendisine değil onun mastarı olan kitaba, dolayısıyla o kitabın koyucuları olan sahte rablere ibadet etmiştir ve iman etmiştir. Eğer mirası buralarda bölüştürürse, imanını tağuta sarf etmiştir. Velev ki onun batıl olduğuna da itikat etse değişmez, o ona kulluk etmiştir. Evliliğini İsviçre'den alınan medeni kanunlara göre düzenleyen, çocuklarının velayetini buna göre belirleyen ve boşanmalarının düzenleyicisinin bu kitapla hükmeden hakimler olduğuna inanarak bu hakimlere gidenler, o hakimlerin mastarı olan İsviçre medeni kanununa, dolayısı ile o kitaptaki kanunları düzenleyen insandan sahte rablere ibadet etmişlerdir.

Ancak burada şunu belirtmek gerekir ki tağuta muhakeme olmak başka bir şeydir. Onların yanlarında sulh yani barış yapmak ise başka bir şeydir. Sulh, tağutların yanında da olsa caizdir. Çünkü şari bunu ibadetin kısımlarından kılmamıştır. Az önceki hadiste tevekkül, yönelme gibi ibadetleri zikrederek meselenin bu boyutunu ortaya koymuştuk. Ancak ayette de Rabbimizin dediği gibi; " Sulh hayırlıdır." Allah subhanehu ve teala sulhun hayrından bahsetmiştir. Aynı şekilde Allah subhanehu ve teala karı ve kocanın çekişmesi ve boşanmak istemesi ile alakalı meselede karı ve kocanın ailesinden birer hakem getirin, onlar onların arasını sulh ile bulsun diye emretmiştir. Ehli kitap kadınlarla nikahlanmak ise en açık meselelerden bir tanesidir. Eğer bir Müslüman hristiyan bir kadınla nikahlanırsa, dolayısı ile hristiyan bir kâfirin sulhuna başvurmuş olacaktır. Sulh ise az önce zikrettiğimiz gibi ibadet kılınmamıştır. Kâfirlerden de insanlar arasındaki anlaşmazlıklarda hakkı gözeten nice onur ve kişilik sahibi insanlar vardır. Sulh ile mahkeme arasındaki en bariz fark şudur; sulh'ta iki tarafın karşılıklı rızası vardır. Ancak muhakemede ise iki tarafın rızası da şart değildir. Eğer hakim hüküm verirse, mastarı olan kitabın emirleri tartışılamaz olduğu için razı olmasalar da boyun eğip teslim olmak zorundadırlar. Çünkü mastar ilahtandır. Hüküm ilahtandır. O yüzden ilahın hükmü tartışılmaz ve tartışan imanını kaybeder. Bu nedenledir ki tağuta muhakeme olanlar, o tağut hakimin mastarı olan merciye ilahlık vasfını vermişlerdir.

[1] Enam 114

Bu meselede şeytanın saptırmasından Allah'a sığınırız. Birçok insan bu meselede Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in önünde muhakemeleşen iki adamın kıssasını getirerek, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in hükmüne razı olmadıklarını, ancak bununla tekfir edilmediklerini söyleyerek şirklerine kılıf aramaktadırlar. Ancak bu dinin nassları ezberlemek değil de nassları fehmetmek olduğunu unutan bu insanlar, kalplerini batıllığın kararttığı insanlardır. İbn Hacer rahimehullah bu hadisi zikrederken Buhari şerhinde şöyle bir bab başlığı açmıştır; " Eğer taraflar sulha razı olmaz iseler, hakim taraflar arasında hükmeder." İşte bu başlıktan sonra meşhur sulama meselesinin anlatıldığı Zübeyr hadisini zikretmiştir. Yani Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem önce aralarını bulmak için sulh yapmak istemiştir. Ancak adam sulha razı olmayınca ki sulhta iki tarafın rızası şarttır. Daha sonra Nebi sallallahu aleyhi ve sellem aralarında hükmetmiş ve Zübeyr'e komşusunun ihtiyacı kadar olan kısmını bırakmasını ve sonra da suyu hapsetmesini emretmiştir. Bundan sonra Ensari itiraz edememiştir.

Şeyh Abdurrahman ibn Hasan Ali Şeyh dedi ki; "Allah azze ve celle şöyle buyuruyor:

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Halbuki onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor."[1]

İmam İbn Kesir der ki:

"Ayet, Allah'ın Kitabıyla Rasulünün Sünnetinden dönüp, bu ikisi dışındaki batıl bir şeye muhakeme olmak için başvurmayı yermektedir. Burada asıl belirtilmek istenen şey, tağuttur."

İbnul Kayyım'ın tağutla ilgili tanımı daha önce geçmişti. Bu tanıma göre kulun mabut olarak kabul ettiği, tabi olduğu ya da itaat ettiği, haddini aşan her şey tağut idi.

Kim, Allah'ın Kitabı ve Rasulünün Sünneti dışında bir şeye başvurarak, ona muhakeme olursa, tağuta muhakeme olmuştur. Oysa Allah, mümin kullarına, onu red ve inkar etmelerini emretmiştir.

Müslüman, bütün mesele ve problemlerini, yalnızca Allah'ın Kitabına ve Rasulünün Sünnetine götürmek ve yalnızca bu ikisine muhakeme olmakla mükelleftir.

Kim de bu ikisiyle hüküm vermez ve bu ikisi dışında başka bir hükme veya mahkemeye başvurursa, bu haliyle haddini aşmış olur. Böylece Allah'ın ve Rasulünün kendisi için şeriat

[1] Nisa: 4/60

kıldığı şeyin dışına çıkıp bu hükmü, layık olmadığı halde, şeriatin konumuna getirmiş olduğunu ortaya koymakta, şeriat dışı bir tutum ve davranışın içine girmektedir.

Dolayısıyla kim Allah'tan subhanehu ve teala başka bir şeye ibadet ederse, o kimse bu haliyle tağuta ibadet etmiş olur.

Eğer mabud salih bir kimse ise, abidin bu salihe ibadet etmesi şeytana dönüştür ki, böyle bir şeyi esasen emreden bizzat şeytanın kendisidir.

Nitekim Allah azze ve celle şöyle buyuruyor:

"O gün, onların tümünü bir araya toplayacağız, sonra şirk koşanlara: "Siz de, Allah'a şirk koştuklarınız da durun yerinizde" diyeceğiz. Sonra onları tamamen birbirinden ayıracağız. O zaman eş koştukları: 'Siz bize ibadet ediyor değildiniz.' diyecekler."[1]

"Dedi ki: "Rabbim! Fesat çıkaran (bu) **kavme karşı bana yardım et."**[2]

"O gün onların hepsini bir arada toplayacak (haşredecek), **sonra meleklere diyecek ki: "Size tapanlar bunlar mıydı?"**[3]

Bu gibi şeylere ibadet etmek veya ağaç, taş, salih kimse, melek ve benzeri başka şeyleri putlar edinerek bunlara ibadet etmek, bizzat tağuta ibadet etmektir. Oysa Allah azze ve celle bu türden tağutlara ibadeti reddetmiş ve kullarına bunlara tapmamalarını emretmiştir. Bu tağutlardan uzak kalmalarını ve teberri etmelerini emir buyurmuştur. Allah'tan başka tapınılan her ne varsa hepsinin konumu aynen böyledir. Bunların hepsi de şeytanın işi ve ameli, şeytanın yönlendirmesidir. Zira batılı süslü gösterip insanları buna çağıran bizzat şeytandır. Bu, Allah'tan subhanehu ve teala başka ibadete layık ilah olmadığı manasındaki şehadet ve Tevhid kelimesinin kendisine de bizzat aykırıdır.

Tevhid: Allah'tan başka tapılan tüm tağutları reddederek, bir tek Allah'a iman etmektir.

Allah azze ve celle şöyle buyuruyor:

"İbrahim ve onunla birlikte onlanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine demişlerdi ki: "Biz, sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar, sizinle aramızda ebedi bir düşmanlık ve

[1] Yunus: 10/28

[2] Ankebut: 29/30

[3] Sebe: 34/40

kin baş göstermiştir." Ancak İbrahim'in babasına: "Sana bağışlanma dileyeceğim, ama Allah'tan gelecek herhangi bir şeye karşı senin için gücüm yetmez." demesi hariç."Ey Rabbimiz biz sana tevekkül ettik ve içten sana yöneldik. Dönüş sanadır."[1]

Kim Allah'tan başkasına ibadet ederse, Allah'ın hakkını gasp ederek; ibadet edilmeye layık olmayan bir şeye tapmış olur.

İmam Malik (r.a.) şöyle diyor:

"**Tağut;** Allah'tan başka kendisine tapınılan her şeydir."

Her kim insanları Allah ve Rasulünden başkasına muhakeme olmaya çağırır ve Allah Rasulünün getirdiğini terketmeye ve bundan vazgeçmeye davet ederse, itaat konusunda Allah'a şirk koşmuş, Rasulullah'ın Allah'tan getirdiği şeye muhalefet etmiş olur. Oysa Allah subhanehu ve teala bizlere bunları reddetmeyi emretmiştir.

Nitekim Yüce Allah şöyle buyuruyor:

"Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet ve onların hevalarına uyma. Allah'ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni şaşırtmalarından sakın. Şayet yüz çevirirlerse, bil ki, Allah bir kısım günahları nedeniyle onları musibete uğratmak istemektedir. Şüphesiz, insanların çoğu fasıktırlar."[2]

"Hayır, öyle değil! Rabbine andolsun ki, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem kılıp, sonra senin verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar."[3]

Kim Allah ve Rasulünün aleyhissalatu vesselam emrettiği şeye muhalefet eder, insanlara Allah'ın indirdiğinin ve Allah ve Rasulünün emrettiğinin dışındaki bir hükümle hüküm verilmesini ister ve emrederse ya da bunu talep eder ve bu şekilde kendi heva ve isteklerine uyarak hareket ederse, bu kimse İslamın ipini, ahdini boynundan çıkarıp atmıştır. Hatta kendisinin müslüman olduğunu ileri sürse, mümin olduğunu iddia etse de durum böyledir. Çünkü Allah azze ve celle böyle bir şey peşinde olanları red ve inkar etmekte, onların **"Biz de inanıyoruz"** iddialarını kabul etmeyip yalanlamaktadır. Çünkü ayette yer alan, **"zu'm"** kelimesi, onların imansızlıklarını gösterir. Zira arapçadaki **"yez'umune"** fiili, çoğunlukla içinde

[1] Mümtahine: 60/4

[2] Maide: 5/49

[3] Nisa: 4/65

yalanın yer aldığı kuru dava ve iddiayı ifade eder. Çünkü buradaki kişiler, iddia ettikleri şeye aykırı amelde bulunmaktadırlar. Bu gerçeği şu ayet zaten ortaya koymaktadır:

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emrolunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor."[1]

Tağutu İnkar Etmek Tevhidin Bir Rüknüdür

Nitekim bu gerçek, Bakara Süresindeki ayette de yer almaktadır. Bir kimse eğer bu rüknü yerine getirmez ve tamamlamazsa, muvahhid olamaz. Çünkü Tevhid imanın temelidir. Zaten bu sayede tüm ameller sahih olabilmekte, onsuz da fesada uğramaktadır. Bu husus şu ayette açıklanır.

"Tağutu reddedip Allah'a iman eden kimse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa sarılmıştır."[2]

"Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." ifadesiyle yüce Allah, tağuta muhakeme olmayı istemenin şeytanın emri olduğu gerçeğini bildiriyor. Şeytan bu şekilde muhakeme olmayı, kendisine itaat edenlere süslü gösteriyor. Yine ayet, şeytanın böylece saptırabildiği kimseleri bu yoldan saptırdığını açıklıyor. Ayet, bunun en büyük sapıklık olduğunu ve hidayetten de en çok uzaklaşmak olduğunu belirtiyor.

Bu ayette dört noktaya dikkat çekiliyor:

1 - Tağuta muhakeme olmak şeytanın istemesi ve murad etmesidir.

2 - Tağuta muhakeme olmak sapıklık ve dalalettir.

3 - Buradaki hüküm mastar (kök fiil) ile pekiştirilmiştir.

4 - Tağuta muhakeme olan kimseler hak yoldan ve hidayetten uzaktırlar.

Subhanallah!

[1] Nisa: 4/60

[2] Bakara: 2/256

Bu Kur'an ne yüce ve ne belağatlı bir kitaptır!

Bunun Allah'ın kelamı olduğunu ne kadar da kesin ve net olarak ortaya koymaktadır. Bu, alemlerin rabbi Allah'ın kelamı olduğunu gösteriyor. Allah bunu, soylu ve saygın Resulüne vahyetmiştir. Bu Kur'an'ı doğru ve güvenilir kuluna ulaştırmış, o da bunu tebliğ etmiştir. Salat ve selam ona olsun.

Yüce Allah şöyle buyuruyor:

" Onlara: 'Allah'ın indirdiğine ve elçiye gelin' denildiğinde, o münafıkların senden kaçabildiklerince kaçtıklarını görürsün."[1]

Allah subhanehu ve teala bu ayette münafıkların nitekliklerini açıklamıştır. Dolayısıyla bunları talep eden ve yapan kimseler de, mümin olduklarını ileri sürseler dahi, kesinlikle imandan uzaktırlar. İşte bu ayet bize bu gerçeği göstermektedir.

Allame **İbnul Kayyım** diyor ki:

"Bir kimse Allah'ın Kitabına ve Rasulünün Sünnetine göre hareket etmeye çağrılır da, hakem olarak bu iki temel kaynağı kabul etmesi istendiği halde bundan kaçınırsa, münafıklardan olmuş olur." **"Yasuddune"** kelimesi, fiili lazımdır. Burada **"yüz çevirirler"** manasında kullanılmıştır. Çünkü bu fiilin mastarı, yani kök fiili, **"sudud"** kelimesidir.

Bu vasıfla nitelenen kimseler oldukça çoktur; özellikle de ilim sahibi olduklarını söyleyip böyle bir iddiaya kalkışanlar arasında...

Zira bunlar Kitap ve Sünnet'in öngördüğü delillere tabi olmayı engelleyerek, hatalı ve yanlış olan görüşlere saplanmak gerektiğini savunurlar. Böyle yapmakla da dört büyük müçtehid imama tabi olduklarını, onlara mensup bulunduklarını söylerler. Halbuki, onları taklid ediyoruz derken, taklid olunması caiz olmayanları taklide yöneliyorlar. Bunlara itimad ediyoruz diyerek, asıl itimad olunmaması gerekenlerin sözüne dayanıp güveniyorlar. Bu kişilerin, Kitap ve Sünnetin nassına muhalif olan ve şeriatın kurallarına aykırı düşen görüşlerini benimsiyorlar. Bu taklitçilere göre delil; şeriat kuralları değil, taklit olunanın görüşüdür, ancak ona göre fetva verilmesi sahihtir. Dolayısıyla gerçekte peygambere tabi olan kimseler, bu gibilerin arasında gariptirler. Nitekim bundan önceki bölümde bu konuya dikkat çekilmişti.

[1] Nisa: 4/61

Tüm bu ayetleri ve bundan sonraki ayetleri düşün ki, gerçekleri, halkın çoğunun haktan ne kadar uzaklaştıklarını ve hakka sırt çevirdiklerini görebilesin. İnsanların hak ile amel etmeyi ne oranda terketmiş olduklarını anlayasın. Bu, bir çok olayda böyledir.

Yardım yalnızca Allah'tandır."[1]

Ancak burada dikkat edilmesi ve beyan edilmesi gereken bir yer vardır ki, o da vize almak ya da ismini değiştirmek için tağuttan izin almak arasında fark vardır ki, bunların hiçbiri tağuta ibadet etmek demek değildir. Bunlar tağuttan yardım alma babındandır ki, tağuttan yardım almak ona ibadet etmek değildir. İsabet ettiren Allah'tır.

***

[1] Fethul Mecid Tahakum Babı

Kitabın yazarı musannif rahimehullah dedi ki;

الثالث : الذي يحكم بغير ما أنزل الله ، والدليل قوله تعالى :(ومن لم يحكم بما أنزل الله فأولئك هم الكافرون) [المائدة 44].

Üçüncüsü; Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen hakimdir. Bunun delili de " Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."[1]

Şerh eden (Allah onu bağışlasın ve firdevste ağırlasın) dedi ki;

Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek konusunda bütün muhaliflerimize diyoruz ki; Allah'ın tevfiki ile deriz ki; siz ve sizin şeyhleriniz senelerce insanları saptırmaya çalıştınız. Maide kırk dördüncü ayet hakkında alimlerin sarf ettikleri sözleri yerli yerinden oynattınız. Allah azze ve celle ehli kitabın yaptıklarından bahsederken kitabında onlar için şöyle demişti; ' Kelimeleri yerlerinden oynattılar.' Evet, sizler de kelimeleri yerlerinden oynattınız. İbn Abbas radıyallahu anhuma ve benzeri salihlerin kimler hakkında ve ne zaman konuştuklarına bakmadan, hevanıza uygun olan sözleri aldınız ve insanlara aktararak insanların kafalarını bulandırdınız.

Her şeyde alim sözü hüccet değildir diye ortalarda gezen insanların en önde Maide 44'ü zahirinden çıkarırken alim sözlerini kendilerine hüccet yaparak saptıklarını ve saptırdıklarını görebilirsiniz. El kaldırma meselesine gelince "İmam Ebu Hanife hata etmiş, delil açıktır, nassın zahirinden Ebu Hanife'nin sözü ile çıkamayız ve amelimizi nassa göre yaparız." diyen sizler Maide 44'e gelince İbn Abbas'ın daha söyleyip söylemediği belli olmayan sözünden ötürü ayetin apaçık olan zahirinden çıktınız.

Bu serzenişlerden sonra Allah'ın tevfiki ile bu ayetin tefsirine önce ayetlerin manalarını zahirine hamletmenin öneminden bahseredek devam edeceğiz inşallah…

İmam Şevkani rahimehullah dedi ki; " İyi bil ki vacip olan şeri delilin zahirine ittiba edip onunla amel etmektir. Çünkü sahabe delillerin zahiri ile amel etmeye icma etmişlerdir."[2]

İbnul Kayyim rahimehullah dedi ki; " Vacip olan Allah ve Resulünün sözlerinin manasını mükellefin zahirine hamletmesidir." [3]

Evet Şeyhimiz İbnul Kayyim nassların zahirinden çıkmamak gerektiğini belirtiyor. Şeyh sabredenler ve şükredenler adlı eserinde sahabenin elif lam ile gelen şeri naslardaki bütün

[1] Maide 44

[2] İrşadul Fuhul 263

[3] İlamulMuvakkin 3/89

küfür ve şirk lafızlarını büyük küfür ve büyük şirk olarak algıladıklarını ve Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in, ashabını bu anlayış üzere bıraktığını söylüyor.

Yine şeyhin hocası Şeyhulislam ibn Teymiyye rahimehullah Mecmuatul Fetava'da Kuran ve sünnet nasslarında gelen küfür, kâfir gibi lafızların büyük küfre hamledilmesi gerektiğinden bahsediyor.

Bu kadar nakilden anlıyoruz ki başka bir nas gelene kadar bu ayeti zahirine göre algılamak selefin metodu ve menhecidir.

İbn Abbas'ın Küfrün Altında Küfürdür Sözünün İzahı

İmamul Mufessiriyn İbn Cerir dedi ki; " Bize Yakup haber verdi, Bize Hüşeym haber verdi Abdulmelik ibn Ebi Selman, Seleme ibnKuheyl'den haber verdi. O da Alkame ve ibn Mesruk'tan haber verdi ve ikiside İbn Mesud'a rüşvetten sordular. Dedi ki; Batıl maldır. Dediler ki; Hüküm de nasıldır? Dedi ki; " Bu küfürdür." Sonra da Maide suresi 44. ayeti okumuştur. [1]

İbn Mesud radıyallahuanhu dedi ki; " Ondan başka ilah olmayana yemin ederim ki; hiçbir ayet yok ki Allah'ın kitabında ben onun nerede ve ne hakkında nazil olduğunu en iyi bilenim. Eğer Allah'ın kitabını benden daha iyi bilen birini bilseydim sürünerek ona giderdim." [2]

İbn Cerir diyor ki; " Bize Hanad haber verdi dedi ki Vekî haber verdi ki İbnu Vekî haber verdi ki oda dedi ki bana babam haber verdi ki; Sufyan Said El Mekki'den oda Tavus'tan haber verdi ki; Maide 44 hakkında; " O dinden çıkaran küfür değildir." Nasıl olur bu?

Abdullah ibn Abbas'tan sahih bir senet ile bundan başkası sabit olmuştur. Abdurrezzak bunu rivayet etmiştir.

Abdurrezzak dedi ki; Mamar bize Tavus'un oğlundan oda babasından haber verdi ve dedi ki; ibn Abbas'a Maide 44'ten soruldu dedi ki; "Bu küfürdür.""[3]

***

[1] Camiul Beyan 3/238

[2] Camiul Beyan 1/43

[3] Camiul Beyan 3/238

Kitabın yazarı musannif rahimehullah dedi ki;

الرابع : الذي يدعي علم الغيب من دون الله ، والدليل قوله تعالى : (عالم الغيب فلا يظهر على غيبه أحداً ، إلا من ارتضى من رسول فإنه يسلك من بين يديه ومن خلفه رصدا) [الجن 26-27] ، وقال تعالى : (وعنده مفاتح الغيب لا يعلمها إلا هو ويعلم ما في البر والبحر وما تسقط من ورقه إلا يعلمها ولا حية في ظلمات الأرض ولا رطب ولا يابس إلا في كتاب مبين)[الأنعام 50].

Dördüncüsü; Allah'tan başka gaybı bildiğini iddia edendir. Bunun delili de şudur; " Gaybı bilendir. Gaybını kimseye açmaz. Ancak resullerinden dilediğine dilediği kadarını açar. Çünkü o peygamberin önünden ve arkasından koruyucular koymuştur.." [1] "gaybın anahtarları onun yanındadır. Onu ondan başkası bilmez. Denizde ve karada olan herşey ve düşen hiçbir yaprak yok ki o onu bilir. Karanlıklardaki canlıları, yerdekileri, kuru veya yaş ne varsa hepsi açık bir kitabın içindedir."[2]

Şerh eden (Allah onu bağışlasın ve firdevste ağırlasın) dedi ki;

Gayb iki kısımdır; Nisbi gayb bir de mutlak gaybtır.

Mutlak gayb sadece Allah subhanehu ve teala'nın bildiği ve başka kimsenin bunda ona ortak olamayacağı gaybtır.

Nisbi gayb ise senin şu anda idrak edemediğin, ancak bazı hissi vesileler ile açılabilecek gaybtır. Örneğin siz Türkiye'de iken kardeşinizin Amerika'da sizin için söylediğini ya telefon ile ya da internetten kamera veya sesli görüşme ile öğrenmeniz gibidir.

Her kim mutlak gaybı bildiğini ve nisbi gaybı da vesilesiz bildiğini iddia ederse, o tağuttur ve kâfirdir. Sihirbaz, kâfir,müneccim ve benzeri isimler hep gaybı bildiğini iddia eden kâfirlerin genel adlarıdır.

Bunlara herhangi birşeyi sormak için gidenlerin hükmü noktasında ise tafsilat vardır;

Eğer dünya işleri ile alakalı bir iş için gidip bunlara bir şey sorarsa ve gayb ile alakalı bilgi sormazsa bu büyük bir haramdır sahibi fasık olur.

[1] Cin 26-27

[2] Enam 50

Eğer bunlara giderde gayb ile alakalı bir mesele sorar da onu tasdik etmezse 40 gün namazı kabul olmaz bu da büyük haramlardandır.

Bunlara gelerek gayb ile alakalı soru sorarsa ve bunun söylediğini tasdik ederse, ve derse ki bu adam gerçekten gaybı bilemez, ancak cinler buna bazı haberleri getiriyorlar, bu yüzden bazı şeylerden haber veriyor işte böyle bir adam da büyük bir haram işlemiştir.

Her kim de bunlara gider ve gayb ile alakalı soru sorar ve söylediklerini tasdik ederse ve itikad ederse ki bunlar gaybı cinlerin yardımı olmadan biliyorlar, işte bu adam müşrik ve kâfirdir.

***

Kitabın yazarı musannif rahimehullah dedi ki;

الخامس : الذي يعبد من دون الله ، وهو راض بالعبادة والدليل قوله تعالى : (ومن يقل منهم إني إلهٌ من دونه فذلك نجزيه جهنم كذلك نجزى الظالمين)[الأنبياء 29].

Beşincisi; Allah'tan başka ibadet edilenler ve bu ibadetten razı olanlardır. Bunun delili ise şu ayettir; "Onlardan kim derse ki ben ondan başka ilahım; onun cezası cehennemdir. Biz zalimleri böyle cezalandırırız."[1]

Şerh eden (Allah onu bağışlasın ve firdevste ağırlasın) dedi ki;

İbadet edilen bir şeyin tağut olması için, kendisinin bu ibadete razı olması gerekmektedir. Çünkü İsa aleyhisselam'a, meleklere, ve başka salihlere müşrikler ibadet etmektedirler. Ancak bu salih kullara tağut denilmez. Çünkü onlar kendisine yapılan ibadetten razı değillerdir. Bu yüzden tağutun tanımını Allah'tan başka ibadet edilen herşey diye yapar ve devamını getirmezsek, bu eksik bir tanım olur.

Bugünkü tağutlar o kadar çoktur ki saymakla bitirilemez. Çünkü insanlar Allah'a hakkı ile ibadet etmeyince Allah'tan başka sahte rablere ibadet etmek zorunda kalmışlardır. Bu ikisi kaçınılmaz bir sondur. İkisinden biri insanoğlu için vardır. Üçüncü bir seçenek mevcut değildir. Ya Allah subhanehu ve teala'ya kuldur. Ya da Allah'tan başka sahte rablere kuldur. O yüzden insanın tağuta ibadetten kurtulabilmesi için Allah'a tevhid üzere ibadet etmesi gerekmektedir. Aksi takdirde cehennem ashabından olacaktır.

Bugünün genel olarak tağutlarını saymaya çalışırsak şöyle sıralayabiliriz;

Kâfir devlet yöneticileri ve başkanları

Batılı insanlara hak diye empoze etmeye çalışan din adamı kisvesindeki inatçı şeytanlar

Batıla davet eden batıl cemaatlerin imamları

Futbol ve diğer kendisi için sevilen ve kendisi için buğz edilen spor branşları

Para ve kadınlar

Televizyon

[1] Enbiya 29

Buna benzer sabaha kadar saymakla bitiremeyeceğimiz kadar çeşitli, insanların Allah'tan başka ibadet ettikleri materyaller mevcuttur.

Allah her kavme dönemindeki tağutları inkar etmeleri için resuller göndermiştir. Yok mu düşünüp öğüt alan.

***

Kitabın yazarı musannif rahimehullah dedi ki;

واعلم : أن الإنسان ما يصير مؤمناً بالله ، إلاّ بالكفر بالطاغوت ، الدليل قوله تعالى : (فمن يكفر بالطاغوت ويؤمن بالله فقد استمسك بالعروة الوثقى لا انفصام لها والله سميع عليم)[البقرة 256]

İyi bil ki; şüphesiz insan tağutu inkar etmeden Allah'a iman etmiş olamaz. Bunun delili ise şu ayettir; **"Her kim tağutu inkar eder ve Allah'a iman ederse kopması mümkün olmayan sapasağlam kulpa yapışmıştır."**[1]

Şerh eden (Allah onu bağışlasın ve firdevste ağırlasın) dedi ki;

Bu ayette 'Men yekfur' lafzı geçmektedir. 'men' yani her kim kelimesi arapça da şartı ifade eder. Birincisi olmadan ikincisi olmaz. Yani "Her kim benim evime gelirse, benim yemeğimden yer dediğimiz." vakit bizim yemeğimizden yeme şartları birinci fiil olur ki o da bize gelmeleri şartıdır. Bu nedenledir ki, tağutu inkar etmeyen adamın imanı sahih değildir. Velev ki Allah'a iman ettiğini iddia etse de tağutu inkar etmeden imanı gerçekleştirmek, bu ayetin mefhumuna göre mümkün değildir.

Bu yüzden ey kardeşim! Tağutu ve tağutu inkarın keyfiyetini başta da izah ettiğimiz gibi iyice ve tafsilatlı öğren. Bu konuda hırslı ol. İyi bil ki seni dünya ve ahiret mutluluğuna ve saadetine götürecek tek yol bu yoldur. Tağutu tekfir etmek, ona ibadetten beri olmak bilakis imanın şartıdır. Senelerce imanın şartı 6 olarak anlattılar. Ancak en önemli maddesini unuttular. Birinci ve en önemli şartı tağutu inkardı, bunu unuttular. Sahabe radıyallahu anhum çocukları konuşmaya başladığında hemen onlara şu sözü ezberletirlermiş; " Tağutu inkar ettim, Allah'a iman ettim." İşte bu sahabenin çocuklarına din adına öğrettiği ilk şeydi.

***

[1] Bakara 256

Kitabın yazarı musannif rahimehullah dedi ki;

الرشد : دين محمد ؛ والغي : دين أبي جهل ؛ والعروة الوثقى : شهادة أن لا إلَه إلا ٱلله ، وهي متضمنة للنفي والإثبات . تنفي جميع أنواع العبادة عن غير الله تعالى ، وتثبت جميع أنواع العبادة كلها لله وحده لا شريك له.

Rüşd; Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in dinidir. Sapıklık ise Ebu cehil'in dinidir. Kopmayan sapasağlam kulp ise Lailaheillallah şehadetidir. Bu da iptal ve ispatı kapsayan bir kelimedir. Allah'tan başka herşeyden ibadetin her çeşidini nefyedip iptal etmektir. İbadetin bütün çeşitlerini yalnızca ve sadece ona, ortak koşmadan Allah'a sarf etmektir.

Şerh eden (Allah onu bağışlasın ve firdevste ağırlasın) dedi ki;

Rüşd, yaptıklarını ve ettiklerini ilim üzere ve basiret ile yapmanın adıdır. İslam ve tevhid dini de akledenlerin dinidir. Bu yüzden Allah bütün dinleri akıl sahiplerine göndermiştir. Bütün peygamberlerde fetanet denen zeka sıfatına sahiptirler. O yüzden rüşd, hakkı batıldan ayırmaya yarayan bir vasıftır. Allah da onu kullarından dilediklerine verir.

Rüşdün zıddı olan cehalet ise cehaletin babası manasına gelen Ebu Cehl'in dinidir. Cehalet sahibi olan insanlar babaları Ebu Cehl'in dinindendirler. Onlar dünyaya ne için geldiklerini ve ne için yaratıldıklarını unutmuşlardır. Allah da onları unutmuştur ve onları sapıklıkları ile başbaşa bırakmıştır.

Kopmayan sağlam kulp ise Lailaheillallah şehadetidir. Ona yapışan dünya ve ahiret saadetine ulaşır. Dünyayı isteyenler bu kelimeye sımsıkı sarılır ve sabrederse, araplar gibi çöllerde bedevi iken insanlara melik olurlar. Ama bu sağlam kulpdan başka bozuk kulplara yapışan, belli bir müddet sonra o yapıştıkları kulpların ellerinde kaldıklarını, amellerinin ve çabalarının boşa gittiğini göreceklerdir.

Bu kelime "Nefy" yani iptali ve ispatı kapsamaktadır. İptal derken murad edilen şey Allah'tan başka ibadet edilen herşeyden ibadeti iptal etmek demektir. Yani onlara ibadetin herhangi bir çeşidini sarf etmemektir. İtaat, tahakum, tevekkul, sevgi ve secde gibi ibadetin çeşitlerini Allah'tan başkasına sarf etmeyi iptal etmek demektir.

Bütün ibadetin çeşitlerini sadece ve sadece Allah'a sarf ederek, hem Allah'a hemde Allah'tan başkasına ibadet eden müşriklerden olmayıp, sadece Allah'a teslim olan haniflerden olmaktır.

Ben yüzümü Allah'a teslim olan ve ona hükümde, tevekkülde, itaatte ve tahakumda ondan başkasına teslim olmayan ve yüzünü hanifler olarak ona dönenlerdenim.

***